

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

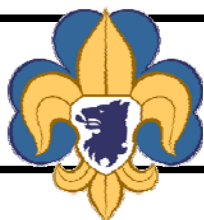
SPECIÁL
RUMUNSKO

38

IX. ROČNÍK

ŘÍJEN

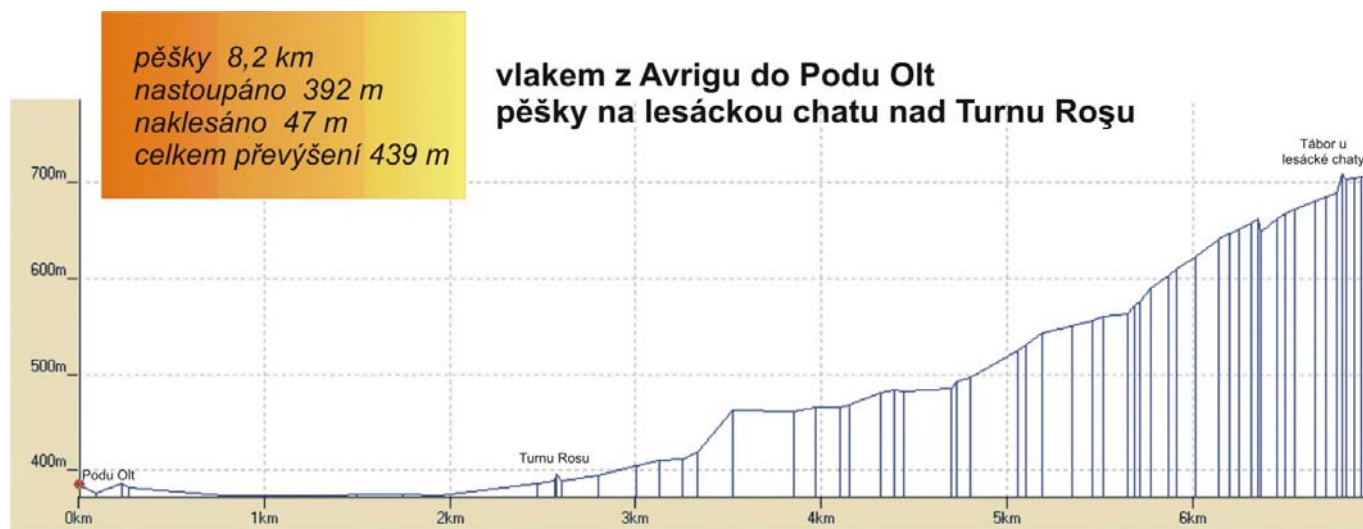

Větrné hory. Blažené, opuštěné dny nad vodopádem Urlea, za jediný den jedenáct bouří. Ulny, vichry a déšť na pustém, skalami vroubeném urlejském jezeru. Kam nemohou ovce, nádherné horské rostliny.

Celý východní Fağaraș proti očekávání lidmi opuštěný, téměř nikoho jsme nepotkali od bratilejského sedla. Nekonečné dny pochodu v horách, do nichž bys měl být velehorsky vyzbrojen. K západu lidí přibývá, halekavých cizinců. Většina z nich nepozná z rumunských hor nic jiného než Fağaraș. Jejich hustota vrcholí u bilejského jezera, u okolí silnice, která prochází pod hlavním hřebenem. Raději tam ani nechod', bratříčku! Vydej se dolů, do dosud pustých karpatských údolí. Čeká tě třeba pralesní pochod dlouho do noci údolím pod jezerem Podraqu. Mlžně prší do obrovských bučin, déšť padá do starých jedlin, které budí pocit bezpečí, ale těžko tam najdeš rovné místo k noclehu. Ve tmě hřmí kdesi voda, divoká voda, kterou nevidíš, hluboko pod tebou, jen ji slyšíš. Nutno jít stále dál, stále hlouběji do údolí. Kyprá půda ujíždí pod nohama do temných zarostlých strží, do bahnitých lesních bystřin, které se řítí z hor – není dobré jít za noci bez světla údolím Podraqu. Tím sladší půlnoční usínání na dně údolí pod horami, tím medovější probuzení.

Vypůjčeno z nejlepšího průvodce o Rumunsku, který se jmenuje „Karpatské hry“, tak jak to napsal pan Nevrlý. Díky.

SOBOTA 6.8. A NEDĚLE 7.8.

7.8.2005 - 1.den

Plzeň – Praha – Brno – Budapešť – Arad – Sibiu – Avrig – Podu Olt (autobusem a vlakem) Turnu Roșu – a tábořiště nad Turnu Roșu pěšky

Konečně ten velký den „D“ nastal. Hlavní cíl – přechod hlavního hřebene nejvyššího rumunského pohoří Fagaraš už na nás netrpělivě čekal. Nejspíš si každý z nás v duchu pokládal otázky, jaké to letos bude, zda to zvládneme bez přílišných komplikací, jaké bude počasí, jaké to bude po 5-ti letech od posledního Rumunska 2000 a mnoho dalších. Nezbyvalo nám naštěstí nic jiného, než na tyto otázky najít odpověď. Seznam tázajících se a tím pádem účastníků byl následující: nováčci Kozička a Rajče, Kulka, Yetti, Kamil, Šat a „indženíři“ :-). Čochtan a Paka.

Šestice odvážných z Příchovic a Přeštic dorazila ráno auty na plzeňské autobusové nádraží, kde spolu s Čochtanem a s Pakou odjeli v 8h, po rozloučení s manželkami (jak kdo, Yetti s Kulou se s žádnými manželkami neloučily), žlutou společností StudentAgency do Prahy. Cestou jsme si užívali služeb společnosti, četli noviny, koukali na reklamy a popíjeli teplé nápoje.

V Praze jsme se poflakovali cca $\frac{3}{4}$ hodiny, Šat, Čochtan a Paka si skočili do výčepu na poslední Plzeň za 36,- a vrátili se na nástupiště č.6, kde se již kolem autobusu společnosti ABC group rojili rumunští spolucestující a pomohli nám si vzpomenout na jižní horkokrevnější národy. Paka, coby určený „vedoucí zájezdu“ se začal protlačovat skupinkou rumunů k česky mluvící hostesce Kristýně (námi později pojmenované na Kikinu), a zabral osmici sedadel před pérákem. Problém

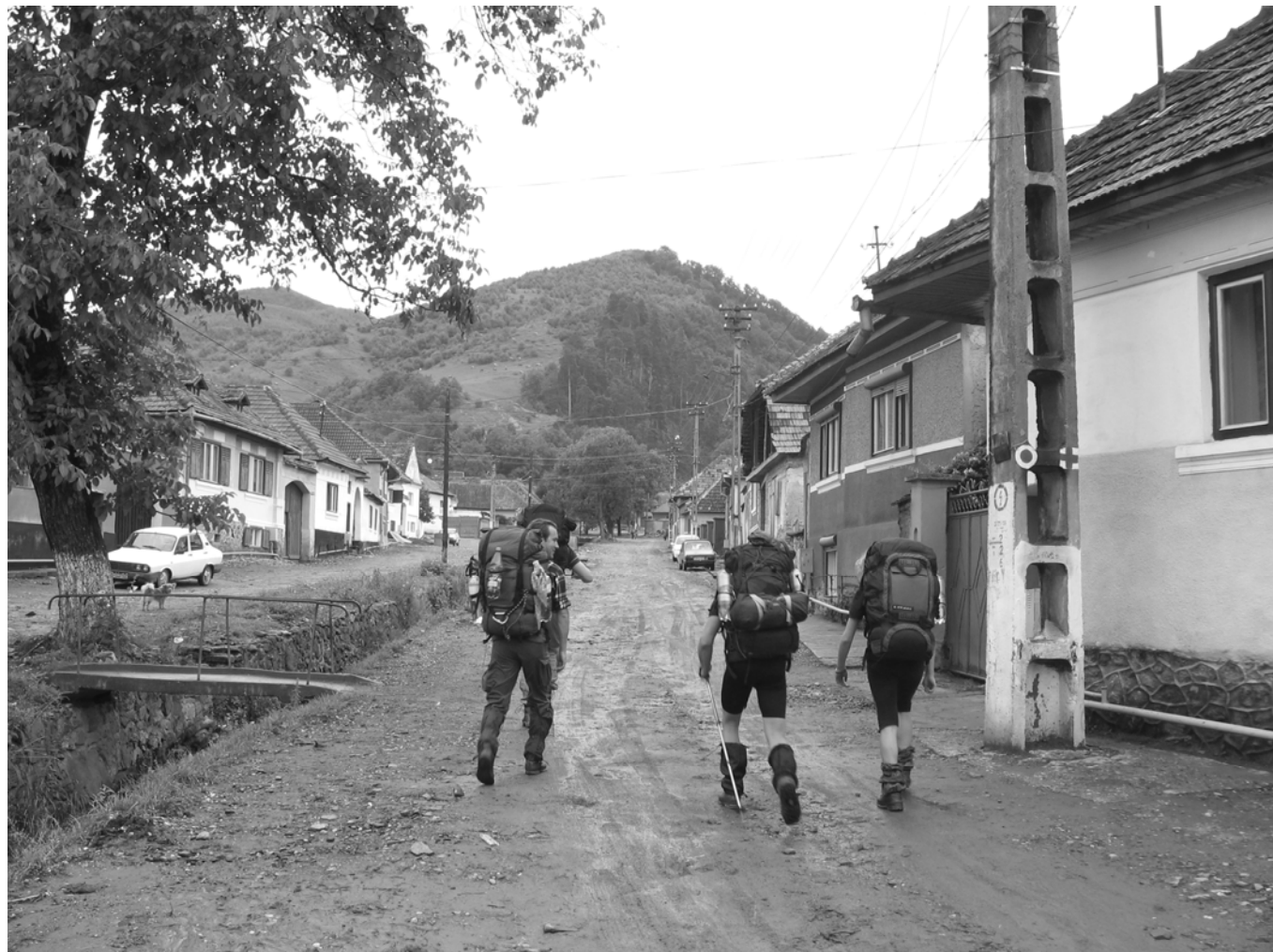
byl ještě narvat naše batohy do již přeplněného podpalubí autobusu. To bylo přeplněné také z toho důvodu, že bus fungoval jako neoficiální balíková přepravní společnost. Naštěstí se to povedlo a my jsme s batohy v podpalubí čekali na svých místech na zpožděný odjezd autobusu v 11:15h. Počínající stesk po domově začal Kamil zapíjet pepermintkou ze Satových zásob, která relativně brzy byla prázdná (samozřejmě nejenom kvůli Kamčatkovi). Cestou do Brna jsme podřimovali nebo si také četli článek o slovenských medvědech a doufali, že ti případní rumunští medvědi nebudou tak „drzí“. Po tomto povzbuzujícím čtení jsme již brzy dojeli do Brna, kde na autobusovém nádraží přistoupili další cestující, mezi nimi i moravská skupina mužů a žen jedoucích také na Fagaraš, ale z opačného východního směru. Byl trochu problém, kam s jejich batohy. Nakonec to řidič „elegantně“ vyřešil a několik batohů skončilo na WC (alespoň že na tom v autobuse a ne na nádraží :-). Následovala standardní cesta přes Bratislavu a pak na Budapešť. Nestandardní to bylo jen v tom, že kvůli většinovému zastoupení Rumunů v autobuse se na většině

hranicích trochu prodlužovaly čekací doby. V hromadě pasů, které vždy před hranicemi vybrala rumunská Kikina, se mezi množstvím rumunských a českých (moravských) pasů vyjímal pas japonský, který patřil dobrodružné malé Japonce, která jela do Bukurešti spolu s mladým rumunským frajerem. To, že ona neuměla rumunsky a ten frajer moc anglicky, jim asi nevadilo, a tak ve chvílích volna se k sobě měli víc než kamarádsky. Na jedné ze zastávek Paka tlumočil mezi Japonkou a Kristýnou (když Japonka sháněla ubytování v Bukurešti).

Oproti dřívějším cestám jsme jeli přes den, a tak jsme v jinak celkem nudném Maďarsku viděli před Budapeští pěkné skalnaté pohoří. Před půlnocí jsme dojeli k rumunským hranicím, kde byla několikakilometrová fronta aut. Autobusy našťastí měly svůj pruh. Důležitý rumunský celník nás zkontroloval, zřejmě jsme se mu líbili, ale u jednoho moraváka se mu nelíbila fotka, tak chtěl ještě jiný doklad, pak si vybral pasy a odešel na dlouho pryč. Když se vrátil, tak si s sebou vzal 4 Rumuny, kteří měli nějaké problémy s doklady a na ty jsme dost dlouho čekali. Konečně cca ve 3:30 rumunského času jsme vyjeli od hranic, abychom po několika kilometrech dojeli ke směnárnám, kde jsme v jedné vyměnili ve výhodnějším kurzu každý 50 € v kurzu 1€ = 3,3 RON = 33 000 ROL. (Tento přepočít je šílený, pro snadnější orientaci jsme používali kurs 10Kč = 10.000 starých lei nebo 10 nových lei). Po výměně jsme zase čekali na Rumuny, kteří si zatím objednali nějaké pohoštění v bufetu a se zpožděním vyjeli. Následoval únavný nepohodlný spánek. A začalo pršet, jak to bývá v Rumunsku při našich zájezdech zvykem. V cca 9 h jsme s 5-ti hodinovým zpožděním dojeli do Devy, kde jsme na rozbitém nádraží měli odpočinek. Zašli jsme do McDonalda na záchod, který ale byl na číselný kód. Tak si někteří koupili kafe nebo něco jiného a Paka zjistil od prodavače kód 5544 (kdybyste se tam někdy stavěli, tak už ho znáte). Čistota WC nebyla podle „evropských měřítek“. Okolo 12h jsme byli v Sibiu na novém čistém autobusovém nádraží s čistými záchody. To už přšelo o něco víc a byla pěkně zatažená obloha. Po čtvrt hodině jsme dojeli do Avrigu, kde nám řidič zastavil na frekventované hlavní silnici u svodidel, a za zvuku klaksónů projíždějících Rumunů jsme vyndávali bagáž z busu, samozřejmě jak jinak na straně do silnice, takže to nebylo nic příjemného. Ještě že přestalo pršet. Po sbalení jsme vyrazili na nádraží podél kolejí, jak nám poradil nějaký chlapík z autobazaru. Vlak nám jel akorát cca za 20 min. Každý si koupil lístek za 17.000, čímž jsme způsobili

výpravčímu problému s vracením, takže nakonec poslední pětice z nás zaplatila dohromady (ale nakonec na tom vydělala, protože vrátil více než měl). Nastoupili jsme zase v dešťové přeháňce do prázdného vagónu v osobáku, kde byly dost zablácené sedačky. Po 20 minutách jsme vystoupili za deště v Podu Olt, kde jsme měli pokračovat dalším vlakem do Turnu Roşu. Na nádraží jsme čekali skoro 1,5h na vlak, který jsme mysleli, že má jet. Čekání jsme si krátili hraním s místním čoklíkem a pak

konverzací s celkem slušně česky mluvícím Rumunem Michaiem, který pronesl několik výroků, na které jsme později vzpomínali. Například nazval Rajčete „typickým Čechem“, také říkal, že češi jsou „smješný“, pořád doufáme, že tím myslel, že je s náma sranda :-). V době, kdy měl přijet „náš vlak“ projel asi někoho jiného vlak, protože profrčel stanicí bez zastavení. Poté jsme zjistili že o víkendu náš vlak nejezdí a pochopili význam zkratky FR uvedené v jízdním řádu – o té se Čochtan domníval, že to znamená, že „vlak fárá“, k jeho i našemu překvapení však vlak nefáral a tak jsme, protože už přestalo pršet, vyšli po asfaltu ty směšný 3 km do Turnu Roşu. Vesnička už vypadala celkem typicky, jako před lety.

Šli jsme hlavní blátivou ulicí a zastavili jsme u první hospůdky, ne že bychom byli nějakí závisláci, ale chtěli jsme pivo, kdyby to náhodou bylo na dlouho poslední. Zavzpomínali jsme si na Retezat 2000, kdy jsme se nechali přemluvit Yetti, abychom nezastavili v té „první“ hospodě, že budou další. My jsme jí poslechli a ta její „první“ byla na dlouho (přesněji na 10 dní) poslední!

V hospůdce hrála rumunská muzika, štamgasti koukali a my si objednali točené pivo Bâlea za 13.000, asi nejlevnější ve Fagaraši. Pak jsme pokračovali po značení červený kříž po cestě do kopce. Šli jsme také kolem odbočky ke klášteru, ale nikomu se tam nechtělo odbočovat. Po hodině jsme došli k místu cca 700 m.n.m., kde na místě před nějakou lesáckou boudou byly 3 stany. V nich byli 2 mladí Rumuni a 3 jejich maďarští přátelé. Jeden z nich již na Fagaraši byl, tak jsme konzultovali další postup a nakonec jsme se rozhodli, že tu zůstanem a budeme pokračovat zítra ráno na hřeben. Dobře jsme udělali. Postavili jsme stany, povečeřeli jsme a spřádali plány na zítřek. Sousedí zatím sušili nad ohněm mokré věci. Někteří z nás spáchali hygienu v blízkém potůčku jako prevenci před vlky po dlouhé cestě v autobusu. Rozhodli jsme se, že půjdeme brzy spát, abychom dohnali deficit z busu a také abychom mohli ráno vstávat dřív. Bohužel realita dalšího dne byla jiná.

Paka

PONDĚLÍ 8.8.

tábořiště nad Turnu Roșu

Okolo 6h ranní některé z nás vzbudil déšť až liják, který přestal až kolem 14h. V 8 hodin byl vyhlášen posunutý budíček bez rozsvičky, to se některým lenochům, zvláště dámám, zamlouvalo. Dopoledne taky přišli lesní dělníci, kterým bouda patřila a nosili do boudy motorové pily apod. Naštěstí jim naše stany nevadili. Protože již bylo „pozdě“ na to vyjít na hřeben, rozhodli jsme se, že vyjdeme až v úterý ráno. Paka dostal od kolegy předpověď počasí smskou, která říkala, že následující dny by mělo být stabilní počasí bez deště. Tak alespoň Šat, Čochtan, Kamil a Paka vyšli na procházku k blízkému klášteru, kde si pohráli s kotětem. Když se vrátili, někdo dostal nápad přinést z vesnice pivo v PET lahvích. Napřed se Paka

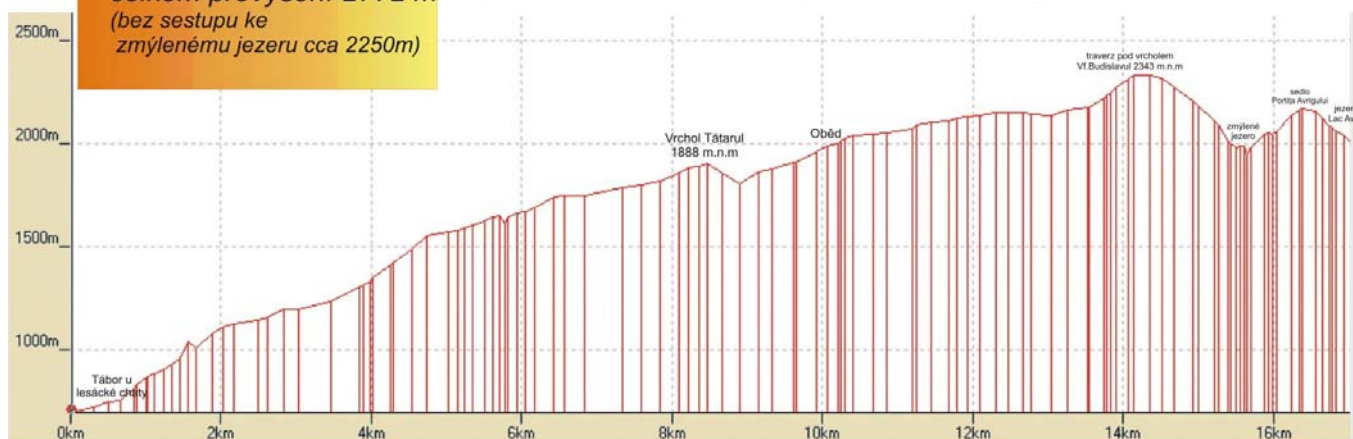
chtěl domluvit s Maďary, kteří tam taky šli, ale nakonec jsme se rozhodli, že tam půjdeme sami, aby byla dnes alespoň nějaká turistika. V táboře zůstala Yetti se Šatem coby hlídači. Cestou do vesnice nás předjížděl nějaký domorodec na „ukrajině“ a táhl za sebou docela dlouhou kládu. Po hodině jsme došli do vesnice a zašli ještě do obchůdku s potravinami. Koupili jsme si dobrý chléb a Rajče s Kamilem dva druhy sýrů. Přešli jsem do hospůdky a tam na stolku na ulici jsme hodovali. Pozorovali čilý ruch na ulici (koňské povozy, Dacie i lepší značky). Byli jsme také svědky drastického zacházení s koněm zapřaženým v povozu, kterého majitel dost drsně mlátil. Po nějaké době jsme vyšli s PETkami pro Šata zpět na tábořiště. Prošli jsme kolem vrat domu odkud vytékal červený potůček ze zabijačky. Kamil hned přemýšlel, co by s tím šlo asi dělat ... (s těmi prasečími polotovary, né s krvavou vodou). Po návratu na tábořiště jsme ještě povečeřeli, pak jsme snědli Kamilem donesený sýr i chleba a pak jsme již za tmy zpívali oblíbené písničky. Při našem zpívání zrovna lesáci v boudě večereli, doufám, že jim moc nezaskočilo. Šat předvedl své hraní na papír bez hřebenu a sklidil velký aplaus. Okolo 22h jsme šli spát.

Paka

ÚTERÝ 9.8.

pěšky 17 km
nastoupáno 2040 m
naklesáno 732 m
celkem převýšení 2772 m
(bez sestupu ke
zmýlenému jezeru cca 2250m)

Z tábořiště nad Turnu Roșu na hřebenovou trasu
přes Vf. Budislavul k jezeru Lac Avrig

9.8.2005 - 1.den na hřebenu Fagarașe

Hurá, hurá už neprší – bude túra, bude Fagaraš. Ráno je obloha potrhaná, žádný hic, a tak svištíme vzhůru do hor. Pěkně svižně nastoupáme na první Sněžku (někdy kopec tak kolem 1.600), no jsou to panorámata jako vyšitá. Vidíme na okolní lákavá pohoří a jsme proklatě natěšení na pořádný skalistý Fagaraš. Ale na ten si musíme ještě chvíli počkat, nejprve se musíme dostat z „krkonošské nížiny“ pěkně do 2.000 m. Vůkol ovce, trávy, a docela hezké, krásně bílomodré počasí. Teď již není stoupaní tak strmé, tudíž je čas se cestou kochat. Kolem 13 hodiny dáváme přestávku na

oběd – sice trochu fouká, ale zato se můžeme válet. Obědvám chleba se sýrem a paprikama dvěma. Po siestě více či méně nadšeně pokračujeme v putování. Stále vzhůru se ženeme pohodlnými pěšinami dál a dál. Mně se jde úplně, ale úplně skvěle (to asi včerejší ovčí sýr k večeři, ten dává) – dnes hlavně stoupáme, takže kolena mě nebolí, včera jsem si žůžově oddychla při celodenním odpočívání – myslím, že Kozička s Kulkou mě za vražedné tempo v duchu proklínají. Ale nahlas neřekli nic, pašáci. (Ono totiž na každého dojde – čtete pokračování s názvem Středa 10.8., kdy

jsem úpěla na hřebínku Serboty v UIAA I. a ve Strunga Dracului - a do nocležiště došla skoro s 2 hodinovým zpožděním). Takže: naším cílem je jezero Avrig – v cestě nám sice stojí ještě několik fagarašských předvrcholů - ten závěrečný je vsutku výživný, protože téměř celý v mracích. A to pořád nejsme na těch 2.000 m! Někteří už trochu úpí, je večer, asi tak 19 hodin a poslední dnešní vrchol byl zdolán, před námi se tyčí Budislavul (na ten naštěstí nelezeme), pod námi se třpytí nějaké jezero – jasný Avrig! Smažíme to vzhůru dolů cestou necestou – ještě že má Kamen teleklacky – s těmi brutální sestup jakž takž zvládám. Čochtan si stihne i pohovořit s místním bačou a ten mu vysvětlí, že pod námi není Lac Avrig, nýbrž Lac Budislavul. Ha,ha,ha. Ve chvílce nám dojde, že teď nebudeme odpočívat, ale budeme se neskutečně dlouho drápat zpátky na hřeben. Slabší povahy si sedají, či dokonce lehají. Přemýšlím, jak odrovnance povzbudit ke zvednutí.

Kula: *„Já už ale fakt vůbec nemůžu. To teda nevím, jestli to dojdu, to fakt nevím. Asi ne. Anebo jo.“*

Útržky z rozhovoru s Kozičkou:

Kozička: *„Já už vážně nemůžu.“* Přesvědčuji ho, že mu pořád zbývá polovina sil. Kozička: *„Jenomže mě taky bolí nohy“.* Uklidňuji ho, že i ostatní jistě bolí nohy. Kozička stupňuje výčet svých strastí: *„Jenomže já mam taky hlad a navíc mám těžkej batoh.“* Objasňuji Kozičkově, že i ostatní dosud nevečeřeli a na zádech také vláčí těžké zavazadlo. Kozička trumfuje: *„No jo, ale já jsem jenom vůdce od vlčat a ty nedělají takový daleký túry jako vy se skautkama, my chodíme jenom do Ticholovce, tak to je jasný, že už nemůžu“.* A po této převratné teorii bratr Koza vstal, šel a došel.

Cestou vidím Rajčete ležícího v trávě, zřejmě depka. Zvednutí Rajčete vypadá následovně: *„Rajče, u Avrigu budou hezký holky“.* Vyhlášený svůdce žen Rajče: *„Mě je to jedno“.*

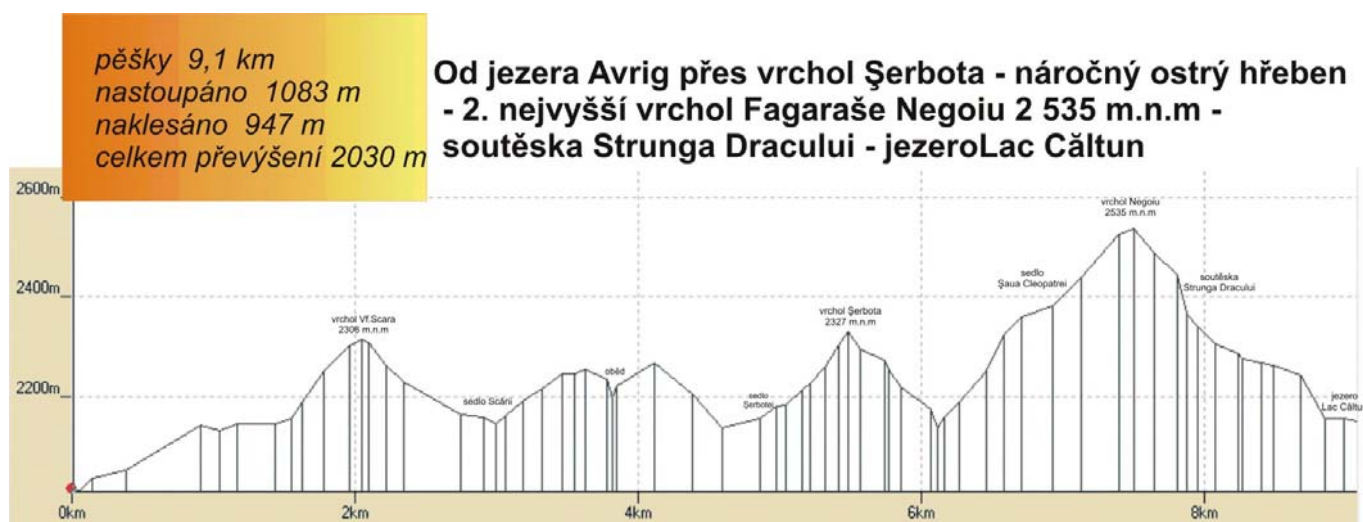
Snažím se v Rajčeti probudit představivost: *„Rajče, ty holky jsou děsně natěšený a budou mít pěkný rovný nohy.“* Rajče: *„Mě je to jedno“.* Přemýšlím, co by nebohému Rajčeti mohlo udělat ještě větší radost. *„Rajče, a ty holky tě namasírujou“.* Rajče viditelně pookřává, zvedá se, vyráží a praví: *„No tak to jdu!“*

A tak dojdeme všichni zpátky na hřeben a na druhé straně hřebene opravdu vede cesta k Avrigu. Nepřejte si slyšet, co povídali Sat s Pakou (na ty jsem si netroufala s vtipnými dotazy), kteří už skoro u chybného jezírka

stavěli stan a odrovnaný Kozička. Ale jsme u Avrigu, někteří položiví nebo polomrtví, je tu šílený víchř a další stanaři. Vařím a konzumuji pudink a jdu spát. V noci ukrutně fičí, je mi trochu zima, Kulce asi víc.

Yetti

STŘEDA 10.8. I.

10.8.2005 - 2.den na hřebenu Fagaraše

Ráno čtvrtého dne našeho pobytu v Rumunsku bylo poměrně studené, takže jsem byl rád, že jsem se předchozí večer přemohl a provedl základní hygienu v místním jezeře Lac Avrig. Na rozdíl od Šata, který se musel přemlouvát ráno. I nevrhá nálada mého spolubydlicího Paky z předchozího dne (Pakův dvojitý sestup k falešnému jezeru) byla pryč takže pohoda. Po tradiční snídani (čínská polévka) a balení stanu jsme vyrazili na další cestu. Čekal nás technicky nejobtížnější úsek hřebenovky, takže jsem byl pěkně natěšený a zároveň měl obavy, abychom to stihli. Takže jsem pěkně všechny celý den popoháněl k menším přestávkám a podobným nesmyslům. Nějak to většinou nebylo a neustále něco brblali o buzeraci apod. málem mě z toho bylo smutno, to víte, jsem citlivá povaha. Ale jednu výhodu to mělo: zase jsem mohl začít používat moji oblíbenou rumunskou hlášku, že na to kašlu, jdu na autobus a jedu domů.

Cesta začínala táhlým traverzem po ostrém svahu jakéhosi kopce do sedla a dále na vrchol Vf. Scara (2 306 m.n.m.). Někteří členové naší výpravy zde dostávají první závratě. Následně jsme klesli do sedla pod vrchol a zde se od nás oddělili 3 členové výpravy, kteří chtěli nejobtížnější úsek obejít přes chatu Cabana Negoiu a v ní se i občerstvit. Vzhledem

k nutnosti sestoupit 1 000 výškových metrů a stejnou dávkou i vystoupit, nevím co bylo náročnější. Takže poslední fotka na rozloučenou, pro případ nějakých ztrát a papa.

Naši skupinu čekal výstup na vrchol Serbota a následně všude popisovaný obtížný spojovací hřeben na vrchol Vf. Negoiu. Na začátku jsme ještě prozkoumali místní bivak a byl luxusnější než některé alpské. Pak už následovala cesta přes různé menší vrcholky a sedla na zmiňovanou Serbotu (2 331 m.n.m.). Po cestě jsme zastavili na menší oběd, kde nás Paka ohromoval svým chlebem, který již čtvrtý den pochodu hrál všemi barvami. Tak jsme s ním nakrmili aspoň místního psa (snad to ve zdraví přežil).

Po výstupu na Serbotu jsem nějak moc nevěřil, že ta další cesta je schůdná s našimi batohy (i 30 kg) na zádech. Zkusil jsem najít lehčí cestu, ale bohužel, žádná tu nebyla. Takže nezbylo než vyrazit. Na začátku se to zdálo v pohodě, pak začalo přituhovat. První horší místo jsme zvládli i s batohy na zádech, na dalších místech jsme již museli batohy spouštět na

laně a skalky slézat na lehkou. Celý hřebínek měl na délku okolo 1 km, ale trval nám neuvěřitelných 3,5 hodin. Taky se jednalo (dle průvodce) o horolezecký terén obtížnosti UIAA I. Po jeho překonání a výstupu do sedla Saua Cleopatrei jsem nějak přestával věřit, že stihneme k cílovému jezeru dojít do tmy.

Bez dlouhého zdržování jsme vyrazili k blízké druhé nejvyšší hoře Rumunská Vf. Negoiu (2 535 m.n.m.). Do konce jsme to zvládli i v čase podle průvodce (30 minut), což se mi dole zdálo nemožné. Na vrcholu tradiční foto a moje tradiční vrcholová Jesenka. A už jsme „hnali“ dolů k začátku Drákulovy soutěsky, která je popisovaná jen jako o něco málo obtížnější než předchozí hřebínek. Pravda je, že je celá zajištěná řetězy, takže při zdravých kolenech a jiných kloubech je celkem v pohodě. My jsme si ji se Šatem navíc dali s Kamilovo batohem jako dalším zpestřením. Kamil si dal horní část strungy totiž ještě jednou pro změnu s Yetti batohem. V závěru soutěsky jsme potkali nějaký rumunský pár turistů, kde ona byla s nervy úplně na dně a opravdu jsme tomu Rumunovi nezáviděli společnou noc ve stanu.

Při sestupu k cíli tohoto dlouhého dne, kterým bylo půvabné jezero Caltun, jsme neustále vyhlíželi stany zbytku výpravy, ale marně. (Zbytek výpravy byl tou dobou stále ještě na cestě). Stanů bylo u jezera mraky, ale žádný ten správný. Postavili jsme své stany a začala každovečerní činnost (vybalování, vaření, ...). Zbytek dorazil až prakticky za tmy a někteří ve značně chatrném stavu. Opravdu proklatě dlouhý a náročný den.

Čochtan

STŘEDA 10.8. II.

Po VELMI větrné a chladné noci, jen doufám že se probouzím na stejném místě, kde jsme večer stan postavili. Při nočních poryvech větru jsem měl pocit že každou chvíli odlétneme do údolí. Vykouknu ze stanu a pohled na jezero Avrig a ostatní „rumuny“ mě uklidňuje, že stan vydržel. Pohled na sněhový jazyk zabíhající do ledovcového jezera a studený vítr mě spolehlivě odradily od ranní hygieny. Radši smrdět, než zmrznout. Obvyklá ranní procedura-jídlo, balení a odchod. Během balení věcí nám málem odlítnul stan, který jsme sušili neukotvený, naštěstí ho v poslední chvíli zachytnu, jinak vše bravurně zvládáme.

Po chvíli pochodu se řadíme do tradičního seskupení. Pět ostřílených rumunů, Rajče, pak dlouho nic, já+můj 26kg batoh, pár metrů nic a nakonec Kulka. Cesta není nic moc, občas si připadám spíš jak horolezec než turista. Začínám mít obavy z nejtěžšího úseku Fagaraše,

který nás dnes čeká. Naštěstí nejsem sám, takže se kolem poledne já+Kula+Rajče trhneme od hlavní skupiny a sestupujem do údolí k chatě cabana Negoiu. Sestup o výškový kilometr níž dává kolennům pěkně zabrat, ale vidina teplého jídla v horské chatě, kterou už z dálky vydíme, nás žene dopředu. Okolní příroda je nádherná. Hluboké lesy, horské potůčky, pastviny s ovce, prostě labužo. Chata není

úplně tak luxusní jak jsem si představoval, ale na Rumunsko ujde. Objednáváme, kombinací několika cizích jazyků (rumunština, italština,

němčina...), omeletu se sýrem a něco k zapití. Číšnice považuje Kulu za Maďarku, čímž nás dobře pobaví. To nejlepší máme za sebou, teď už „jenom“ dojít k jezeru Caltun. Jinými slovy vystoupat zas výškový kilometr nahoru. Při jedné z krátkých přestávek se mi podaří rozepnout přezku na batohu tak nešikovně, že mi vypadne foťák a zmizí v jediné díře ve skále v mém okolí. Všechny snahy o jeho vyproštění jsou marné. Náladu mi trochu spraví koupel v horském potoce. Čas ale tlačí, a tak pokračujeme, po klikaté kamenité cestičce do nechutně táhlého krpálu. Turisté jdoucí opačným směrem nám příliš optimismu nedodají. Na otázku jak daleko je jezero Caltun, jen vytřeští oči a prohodí něco jako že máme hodně chvátat.

Když už myslím, že mám nejhorší za sebou, opak je pravdou. Na vrcholu nás čeká překonání úzké téměř kolmé průrvy. Předvádím horolezecké umění, až se tomu sám divím. Ani teď ale není jezero na dohled. Mam chuť se vším šlehnout, lehnout si a spát. Už se začíná stmívat, když najednou zaslechneme známé hlasy. To je Yetti s Kamilem. Rajče okamžitě vyráží za nimi, bohužel tak rychle, že se mě a Kule ztratí z dohledu. Přicházíme na „křižovatku“ a nevíme kudy jít. Nacházíme šipku, ale ukazuje opačným směrem, než tam kde jsme viděli Yetti a Kamila. Rozhodneme se jít zkratkou do kopce, tím směrem kde jsme je viděli. Jak se za chvíli ukáže, bylo to rozhodnutí špatné. Dorazili jsme sice na cestu po které šel zbytek výpravy, ale ta po chvíli začala klesat a po chvíli se napojila na tu „naší“. Kamil s Rajčetem nám jdou naproti, jezero je na dohled, a tak je nám hned veseleji.

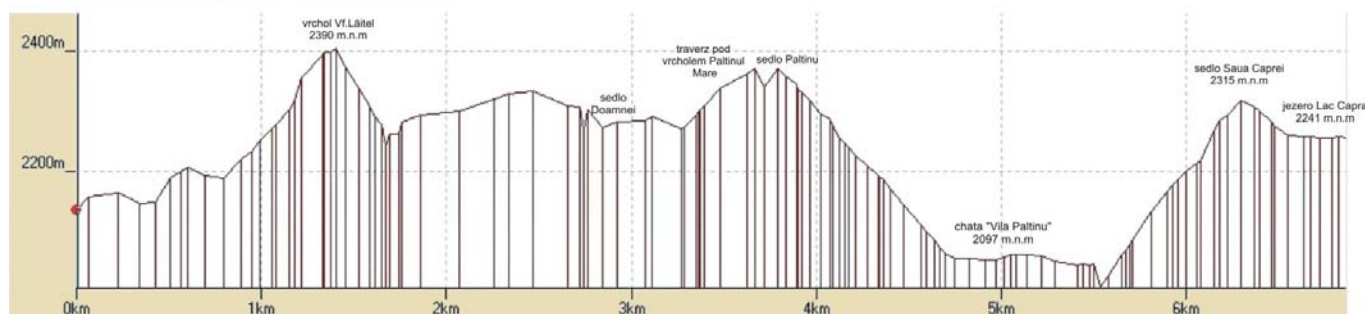
Do tábořišti dorážím už v naprosté tmě, rychle stavíme s Rajčetem stan. Na jídlo nemám ani pomyšlení, takže do sebe narvu čokoládu, horký čaj, navleču na sebe všechno co mám, ulehnu do spacáku a rychle usínám.

Koza

ČTVRTEK 11.8. I.

pěšky 6,9 km
nastoupáno 891 m
naklesáno 771 m
celkem převýšení 1662 m

Od jezera Căltun přes Vf.Lăitel k jezeru Balea u transfagarašské silnice - chata "Vila Paltinu" - jezero Capra

11.8.2005 - 3.den na hřebenu Făgăraše

Jezero Căltun. Vtáváme okolo deváté, únava a opotřebení některých těl je značné. Přemýšlím, jak dělat očistu spodní části těla tam, kde končí záda a začínají nohy. Ale musím. Voda je jak žiletky. Po vydatné snídani začínáme stoupat na Lăitel 2.390 m. A je to sakra prudké stoupání, v závěru prvního výstupu skáčeme po drnech jak kamzíci. Nacházíme se v nejnavštěvovanější části Făgăraše, tudíž co chvíli nás v protisměru míjí skupinky či davy výletníků, hlavně Rumunů. Transfăgărašské sedlo se blíží, a právě z něj se podniká „výletní turistika“. To tam přijede bus plný Rumunů či jiných návštěvníků vybavených zhruba jako na zájezd na Karlštejn, a tito turisté se pak vydávají na několikahodinovou vycházku k făgărašským jezerům, aby se znavení vrátili zpět do sedla a v místních občerstvovnách hodnotně zakončili náročný výšlap. Oceňujeme výzbroj a výstroj některých nadšenců – někteří mladíci a slečny v nás budí dojem, že sem zabloudili z diskotéky.

Naštěstí počasí opět přeje, i když z údolí se začínají valit k nám nahoru velké bílé mraky. Vidíme spoustu făgărašských hřebenů, někteří se těšíme, jak je zdoláme a někteří už rozmýšlí, že je asi vůbec nezdolají. Inu, vysokohorská turistika s pěkně narvaným batohem je občas dřina. Pod vrcholkem jehly Paltinului 2.399 m se radíme, co dál. Je asi půl druhé a my můžeme po hřebínku nad făgărašským tunelem dojít k jezeru Caprei, ovšem tím mineme jedinou civilizaci v těchto horách – sedlo Balea, kde se jistojistě dá občerstvit. Sice si klesneme o pěkných pár stovek metrů níže a

pak je budeme muset zase nastoupat, ale naše žaludky a unavená těla mluví jasně. Jde se k civilizaci.

Začínáme sestupovat k transfagarašské magistrále, což není nic jiného, než jediná asfaltová silnice vedoucí přes pohoří Fagaraš, které protíná kilometrovým tunelem. . Před tunelem i za tunelem se nachází několik restaurací, také stánky se suvenýry a především spousty výletníků. My kotvíme v občerstvoně „vila Balea“, ležící na břehu stejnojmenného jezera. S mírnými časovými odstupy se scházíme před „vilou“, Kamil si dokonce před návštěvou restaurace umyje nohy v blízkém potůčku. Jo a taky jsem se potěšili s obrovským sněhovým polem přímo v sedle. Ale už žádné zdržování, šupky dupky do restaurace. Objednáváme obědy, vypadáme, že jsme nejedli alespoň měsíc. Mezitím se venku vše zahalilo do husté mlhy, a tak jsme rádi, že jsme právě tady. Jelikož Kula, Koza a Rajče mají problémy s klouby a jinými údy (výstupy a sestupy dávají všem docela zabrat), rozhodujeme se o rozdělení na dvě skupiny. Kula, Koza a Rajče vyrazí po vydatném dlabanci na stop do Brašova a pak vlakem k moři. Zbývá pětka Paka, Čochtan, Kamil, Yetti a já tedy zůstáváme v horách a jelikož je venku stále hustá mlha, chceme si dát ještě jeden oběd. Maličko opožděný (chvillemi úplně zabržděný) mladý číšník, no spíš učeň, je ale tak nedůvtipný, že naši objednávku druhého jídla nechápe, a tak musíme nejdřív zaplatit ten první oběd a pak si konečně objednáme další jídlo. Chvilčkama přemýšlíme o tom, že bychom se zde i ubytovali, ale v celém údolí již nemají žádnou volnou postel a spát ve stanu u silnice se nám taky nechce. Přemlouváme se, že ještě dnes dojdeme k jezeru Caprei, abychom opět získali ztracené výškové metry a zítra se nám dobře statovalo. Hospůdka začíná být útulná (až na ten personál), Kamil nám donese věnec krásných, leč téměř kamenných preclíků, které se pokoušíme nejprve rukama a pak zubama drtit. Nesníme jich moc, zbytek jich Yetti ukryje do batohu, odkud budou zítra u jezera Podragu vytaženy a s největší chutí všemi snědeny.

Právě když se rozhodneme, že vyrazíme, dorazí do restaurace nám známá skupina Brňáků, se kterými jsme cestovali autobusem, a kteří jdou Fagaraš v protisměru. Vyměňujeme si poznatky a hlavně zážitky. A pak kolem 17:30 v plné polní odcházíme směr sedlo (mlha je stále neproniknutelná), za kterým leží další jezero s názvem Caprei, což je náš dnešní cíl. Na místo táboření docházíme okolo 20 hodiny. Je tu už několik stanů a taky trochu nepořádek. Jezerní údolí je přenádherné, a není tu ani

moc lidí. Omrkneme velký pomník po lavinovém neštěstí a stavíme stany. Já mám ode dneška stan sám pro sebe – to bude binec. Po večeři jdeme s Čochtanem a Pakou páchat hygienu. Ještě také desinfikujeme vnitřnosti, což je důležité kvůli průjmu. Tma je k nezastavení, těla volají po odpočinku, tak jdeme spát.

Šat

ČTVRTEK 11.8. II.

jezero Balea – Brašov – Eforie sud

Je krásné slunné odpoledne.....Já (Kula), Koza a Rajče vycházíme z restaurace, kde jsme si po dobrém obědě zapsali vše důležité dle pokynů vedoucího výpravy, podělili se o zbylou dezinfekci a zbavili se půlky stanu. Samozřejmě jsme se rozloučili s ostatními, protože jsme se rozhodli do hor už nevystupovat (měli jsme toho tak říkajíc plné brejle – alespoň já) a jet k moři o něco dříve než ostatní.

Jediné možné spojení odsud je stop. A tak kousek pod chatou zastavujeme u silnice, stopujeme, ale jsme tři a protože je krásný den

na výlet si vyrazilo mnoho početných rumunských rodin. A vrací se také v hojném počtu. A tak dlouho neváháme a dělíme se. S cílem dojet do Brašova (asi 100 km) nebo alespoň do města Fagaraš (asi 15 km) odkud se dá do Brašova pokračovat vlakem. S Kozou zacházíme za zatáčku, kde se nám otevírá nádherný pohled do údolí. Silnice se kroutí jako háďata, vidíme říčku, svahy, lesy, jasnou letní oblohu, v dáli padák a druhý,..zjišťujeme, že asi dvacet metrů nad námi „vybíhají“ lidé provozující paragliding. Trochu maskujeme Gemy, aby zbytečně neodrazovaly. Koza po chvíli odbíhá zjistit jezdí-li lanovka, ani o samotě nejsem úspěšná. Už jsme zase dva a najednou nám z předního sedadla Mercedesu myslím (ale nějaký starší typ) mává Rajče. Auto zastavuje a asi pětapadesátiletý řidič už otevírá kufr, kam dává naše batohy. Každý dostáváme plechovku piva a hned zjišťujeme, že pán má smysl pro humor, pobaveně praví něco o velké ženě a dvou malých mužích.

S Kozou usedáme na zadní sedadlo vedle Rajčeho batohu. Pán po krátké „německé“ konverzaci s Rajčetem přechází na angličtinu s Kozou. A to začínám litovat, že Koza nesedí vpředu, neboť pán se na něj neustále otáčí. No a stíhá i řídit (dost dobře - k našemu štěstí). Řítíme se tedy dolů, jedna zatáčka za druhou, on povídá o kráse rumunské přírody, najednou šup do protisměru, zastaví u kraje a že se musíme jít podívat na vodopád...vystupujeme a jdeme ke kraji srázu, ale z tohoto místa bohužel vidět není. Za chvíli zase šup do protisměru a celé se to opakuje. Bohužel i s neúspěšným koncem. Po třetí už nás vystupovat nenutí a krásný vodopád sledujeme za jízdy. Zjišťujeme, že pán je doktor dokonce primář. Byl v horách na výletě a vezme nás až do Brašova. Cestou nás zaujalo jak často troubil (např. na překážky, které objížděl) a také velké množství vozů tažených koňmi. Jen na hlavní třídy v Brašově měli koně zákaz.

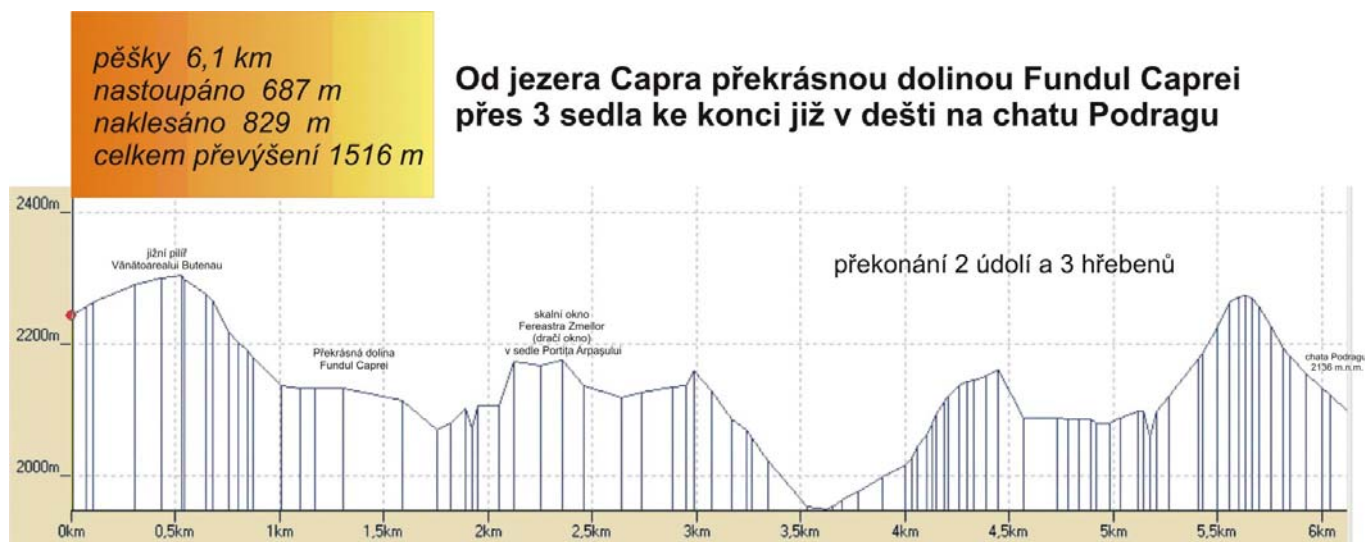
Tam dorážíme poměrně brzy a máme spoustu času. Navrhujeme, že vystoupíme a na nádraží dojdeme sami. Návrh je zamítnut, že prý nás odveze na nádraží. Když ale ani přesně neví, kde to je a když selžou ukazatelé, zastavuje a ptá se místních občanů, a nakonec odmítne námi nabízené peníze.....a původně ani až do Brašova jet nechtěl.....no tomu říkám dobrota a ochota.....a pro nás velké štěstí, budiž mu to oplaceno....

Na nádraží Koza s Rajčem zjišťují podrobnosti k odjezdu. Lístky ale nepřináší, ty prý prodávají až hodinu před odjezdem. To jsou však už k našemu údivu vyprodané, ale asi jen místenky, protože nějaké jízdenky kluci přinášejí. Ve vlaku přesto zabíráme volná místa. Vsedě jedeme celou

noc a jsme rádi že nad námi někdo nemává místenkou a nevyhazuje nás. Trochu spíme, Rajče možná trochu víc, neboť má dvě místa zatím co já a Koza po jednom.

Kula

PÁTEK 12.8. I.

12.8.2005 - 4.den na hřebenu Fagaraše

Jezero Caprei. Vstáváme po sedmé hodině, téměř jako první a po rychlé snídani a zabalení věcí odcházíme. Je neobvykle pěkné, skoro slunečné ráno. Dnes nás čeká náročný den, který nám malinko kazí Paka svou předpovědí počasí, která mu pravidelně chodí smskami. Dnes by prý mohlo začít pršet a kolem poledne i bouřka může přijít. Hbitě vyrážíme, a kousek nad údolím nacházíme další pomníček. Teď pro změnu klesáme a traverzuje přes sněhové pole. Pod námi se otevírají nádherná údolí plná sněhových polí, sutě, potůčků a horských květin – fakt jako v Patagonii, k dokonalosti chybí jen ten tučňáček za šutrem.

Do prvního velmi srážovitého údolí musíme klesnout, což činí největší potěšení Yetti a především jejím kolenům. V údolí chvíli oddechne, potěšíme se čistým sněhem a Kamil začíná zhusta kýchat a slzet. Inu, jaro přišlo do hor a alergie na alergika. Další část cesty vede převážně traverzem, i když některá stoupáníčka rozbahněnými stezkami jsou velice výživná. V dalším údolí je viděl malá „útulna“, ale tam my nescházíme. Všude se teď roztahuje hnusná mlha, ze které začíná pršet. Váháme, zda pláštěnky jo nebo ne, rozhodujeme se zatím nepláštěnkovat.

Do sedýlka u Dračího oka dofuníme asi kolem jedenácté, a váháme, kterou trasu zvolit. Moc jsme se těšili na exponovaný hřeben v průvodci ležerně přezdívaný „Tři kroky od smrti“, ovšem počasí je proti nám. V průvodci je samozřejmě také psáno, že se má zdolávat pouze za suchého a stabilního počasí a to dnes moc nehrozí. Rozumně pokračujeme přes menší boční hřebínky, sněhová pole a sedla. Ve vlhkém a nevlídném počasí taky dobrý výkon. Za druhým kopcem a třetím údolím by mělo být jezero a chata Podragu, kde chceme udělat obědovou zastávku. Bohužel, k našemu údivu by za druhým kopcem a třetím údolím jezero bylo, ale chatu tady jaksi zapomněli asi postavit. No nic, jdeme dál, za další hory a další údolí. Je 12:00, květy jestřábníků se zavírají a Yetti povídá Pakovi, že do hodiny zaprší. Paka však ze své smsky ví, že kolem poledne má přijít bouřka. Ve 12:20 začíná lejt, leje a leje a do toho blesky bleskají a hromy práskají. Naštěstí není bouřka přímo nad námi, ale i tak to za to stojí. Naštěstí nebouřilo příliš dlouho, tak v dalším údolí vyklepeme pláštěnky a někteří je uklidí. Ve stráni jsou slyšet svišti, není divu, když vidíme i lišku hledající potravu. Ale liška, neliška, stoupáme přes další hřeben a sestupujeme chutným suťově bahnitým polem a hádejte, co se děje? Ano, zase leje. Tak znovu pláštěnku, návleky, fuj to je mokro. Konečně se pod námi zatřpytí (no v té mlze se moc netřpytilo) jezero a chata Podragu – nejvýše položená chata ve Fagaraši. Sestupujeme skrz obrovská stáda ovcí a s námi i hustá mlha.

Chata je částečně obsazena a je to nefalšovaná horská útulna prosycená všemi horskými pachy. Všude vládne šero, jak zjistíme později, osvětlení se zapíná až ve 21 hodin, kdo by taky chtěl v horách vyrábět elektřinu celý den. My si sedáme do lokálu, který vypadá jako ze 40 let minulého století, ale je tu sucho. U vedlejšího stolu mastí tři bačové karty a Yetti si hned zvedá sebevědomí, když zjistí, že naše skupinka voní mnohem lépe než domorodci. Chceme něco pojíst, tak Paka s Yetti jdou „překládat“ rumunský jídelníček přitlučený na zdi vedle výdejního okénka. Z jejich úžasného překladu jsme pochopili, že řízky tu určitě nebudou, po chvíli se rozhodujeme pro to nejdražší a nejvýživnější – má to být něco s masem a kabanosem. Překladatelská dvojka jde udělat k okénku objednávku pro všechny, ovšem slečna obsluhující je usměrní: dnes je k jídlu pouze bramborovo-mrkvová polévka a pilaf. Pilaf, to je rýže s houbami – takhle to zní dobře, ale ve skutečnosti je to velmi zvláštní rýžová šlichta, ve které jsou tisíce houbových kousků. Servírováno

v plechovým miskách, pamatujících slavnostní otevření chaty. Ale hory jsou hory a hlad je hlad, tak to všechno skousnem a ještě doplníme naším salámem, cibulí a česnekem. K tomu si dáváme pivo za 60.000 lei, Yetti popíjí čaj. Začíná opět lejt a další cesta by byl nerozum, do chaty začínají přicházet další provlhlí turisté, tudíž zkusíme zjistit podmínky noclehu v chatě. První zpráva od vyjednavče Paky a Kamila: je to za 250.000 lei. No to je pěkné, pro všechny za dvě stě padesát. Chlapci, hned to berte! Chlapci však přichází znovu a praví, že těch 250.000 je za osobu, ne za všechny. Do chaty se přivalí další porce naprosto promoklých borců. Pako, Kamile ubytování bereme i za 250.000 za osobu! A tak máme postýlky pro dnešní noc jisté. Za chvíli zjišťujeme, že byly poslední. V průběhu podvečera se nastěhujeme do luxusní cimříčky, kde je krom nás ještě několik Rumunů a Rumunek a taky vedoucí od dětské německé výpravy. Rozvěšujeme vše mokré po palandách, uložíme alergii vyčerpaného Kamila a ještě posedíme v narvaném lokálku. Přichází další výpravy a také Češi. Němci řvou, skoro jak paviáni. Mnoho lidí spí venku ve stanech, my s chutí skáče do postýlek v naší mezinárodní ložnici. Noc je dobrá, já se několikrát hlasitě majznu hlavou o snížený strop, Yetti vykřikuje ze spaní a Kamil samozřejmě chrápe. Je to docela dobrý.

Šat

PÁTEK 12.8. II.

Eforie sud

V půl šesté ráno konečně po únavné a silně nepohodlné cestě dorážíme do cílové stanice Eforie sud. Hned po vystoupení z vlaku se k nám nahnul místní taxikář a začal nás táhnout do svého vozidla. Marně se pokoušíme o odpor (nechce se nám utrácet), je neoblomný. Bere Kule batoh a začíná ho nakládat do auta. Ptáme se na kemp a kolik bude doprava do něj stát, pohotově odpovídá: "No problema, no problema". Nastupujeme a napjatě sledujeme taxametr. Před kempem ukazuje 90 000(90kč) což není moc, takže platíme děkujeme a odcházíme zaregistrovat se do recepce kempu Kosmos. V recepci samozřejmě anglicky nemluví, takže nezbývá než použít ruce a pár rumunských slov. Kvůli zapsání údajů si berou Rajčeho pas, z čehož není příliš nadšený. Vidina nuceného pobytu v Rumunsku v případě ztráty pasu mu nepřijde moc lákavá. Zaplatíme a

jdeme rychle najít vhodné místo, postavit stan a dohnat spánkový dluh. Před usnutím ještě stihneme zhlédnout krásný východ slunce nad mořem.

Kolem deváté hodiny nás budí horko a typická rumunská muzika, něco mezi dechovkou a romskou muzikou, linoucí se z rádia (případní zájemci o poslech necht' se hlásí u Kuly, koupila si kazetu). Nasnídáme se a jdeme pro Rajčeho pas. Zbytečně, ještě nejsou hotovy s registrací, máme to zkusit odpoledne. Jdeme tedy na pláž užít si vody a sluníčka. Stačí sejít po schodech asi 200m a jsme tam. První co vás na rumunské pláži upoutá je hrozný nepořádek a haldy odpadků. Jelikož v rumunsku kouří 99% obyvatel (alespoň my to tak připadalo), vajgly jsou opravdu všude. Moře nebylo nejteplejší, ale protože slunce pálilo, byli jsme rádi, že se máme kde osvěžit. Kromě řádění v moři se naší oblíbenou zábavou stalo sbírání mušlí, kterých bylo na pláži spousta. U moře jsme vydrželi cca do tří a pak jsme se vrátili do kempu najíst se, osprchovat a konečně si vyzvednout Rajčeho pas. Bohužel ani teď nám ho v recepci nechtějí dát. Když vidí, že už toho začínáme mít dost, rozmrzele vezmou pas (na který evidentně od rána nešáhli), opíšou tři údaje a vrátí nám ho. To je teda práce na půl dne!

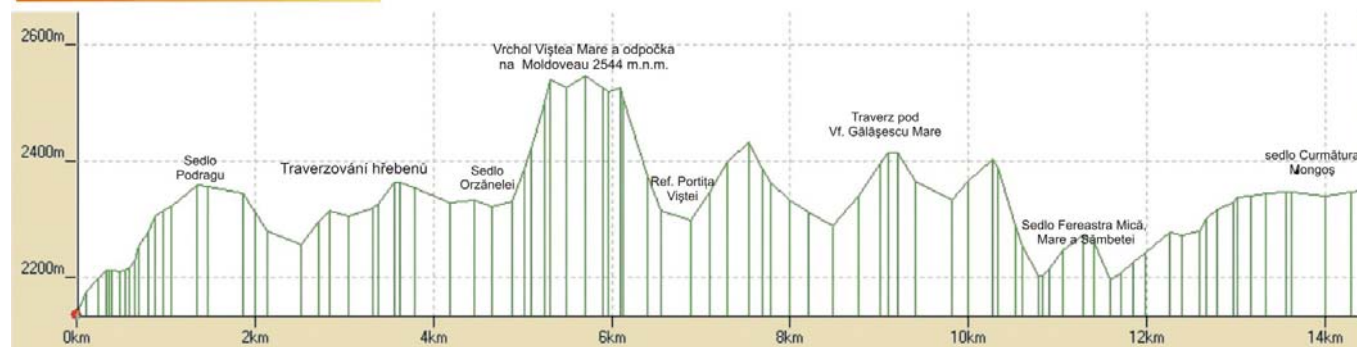
Večer si vyjdeme na procházku do šumu města, na kterém nás nejvíc překvapila spousta nedostavěných budov a zavřených polorozbořených obchodů. Na dobrou noc si ještě ve stanu dáme několik partiček karet a usínáme.

Koza

SOBOTA 13.8. I.

*pěšky 14,4 km
nastoupáno 1157 m
naklesáno 945 m
celkem převýšení 2102 m*

**Od chaty Podragu na nejvyšší vrchol Moldoveanu 2544 m.n.m.
- nocleh v sedle Curmătura Mongoș 2344 m.n.m**

13.8.2005 - 5.den na hřebenu Fagaraše

Předchozí noc jsme strávili nezvykle pod pevnou střechou a to na chatě Cabana Podragu (2 136 n.n.m.). Ráno po probuzení jsme si uvařili snídani tentkrát na kamenné terase a zruha okolo 8:30 se vydali zpět na hřebenovku do sedla Saua Podragului. Bylo opravdu krásné a slunečné ráno, což se ovšem mělo zanedlouho změnit. Po výstupu do sedla jsme viděli, jak se dole válejí husté a bílé mraky. Bohužel ovšem bylo také vidět ,jak postupně stoupají nahoru.

Po krátkém oddechu jsme se vydali směrem na nejvyšší horu naší cesty a zároveň celého Rumunska. Cesta vedla přes méně výrazné vrcholky a sedla, takže ubíhala celkem v pohodě. A mraky stoupaly pořád výš a výš. Už jsme viděli i cílový vrchol, který ale střídavě mizel v mlze a zase se objevoval. Po cestě jsme potkali zajímavý pár nějakých turistů. Chlap se se mnou chtěl neustále vybavovat (bohužel). Mě na něm zaujala jeho super obuv. Na nohou měl klasické nízké tenisky, ovšem absolutně bez ponožek, holt borec. Jeho žena (možná) měla naopak kanady skoro pod kolena. Na ní byla zajímavá zase její ramena. Měla je neskutečně široká a ruce jako

kdyby nesla dva melouny. Při takovéhle postavě byl docela problém ji na úzké stezce předejít.

Konečně jsme dorazili do sedla Saua Drzanefei pod vrcholem. Krátké občerstvení a hurá na horu. No zase tak hurá to nebylo. Výstup byl poměrně příkrý a kamenitý, takže jsme se spíš ploužili než s úsměvem vystupovali. Cesta nás dovedla na předvrchol Vf. Vistea Mare (2 527 m.n.m.), kde se obvykle nechávají batohy a na blízký vrchol se již jde na lehko. Jak jsme tam tak seděli a odpočívali, tak dorazil Kamil a vypadal, jako když za chvíli padne, chcípne a hotovo. Bohužel ho trápila alergie na nějaké kytky v okolí, tak si vzal prášky, které u něj vyvolaly zase totální únavu, kterou jsme posoudili jako výškovou nemoc. Tak tam tak seděl a všechno se s ním točilo i bez Šatovo plánované vrcholové prémie (nakonec jsme ji nepoužili). Během chvíle se z hlavního vrcholu vrátila banda německých teenagerů, se kterými jsme sdíleli chatu Podragu. Opravdu nevím, co z toho měli, vypadali jak kdyby zrovna utekli z diskotéky a jejich výbava v podstatě žádná.

Po chvíli jsme nabrali směr hlavní vrchol, po cestě potkali ještě bandu dalších Němců s vlajkou, ti zase vypadali jak parta hitlerjugend. Po 10 minutách jsme konečně stáli na nejvyšším vrcholu Rumunška Vf. Moldeveanu (2 544 m.n.m.). Udělali jsme pár fotek, střídavě s mraky a bez mraků, pojedli vrcholové prémie (já svoji oblíbenou jesenku) a vydali se zpět k batohům. Cestou nás minul bača, který se jen tak v gumovkách běžel na vrchol pomodlit.

Po prudkém sestupu do sedla Portia Vistai jsme se na chvíli usídlili u místní bivakovací boudy a dali si obídek. Odtud máme dobrou fotku, na které si šat sundává své „moirové“ ponožky značky zelený chemlon a odkládá je vedle sebe na louku, ale oni stále drží pěkný vzpřímený tvar. S Pakou jsme se vydali hledat vodu, která měla být podle průvodce asi 5 minut daleko. Bylo z toho zhruba 20 minut a pěkný sestup a následný výstup.

Následoval pochod dále po hřebenu přes jednotlivé vrcholy a sedla. Většinu vrcholů jsme traverzovali, takže docela pohoda, až na tu mlhu. Vidět nebylo nic a z té mlhy mžilo. V podvečer jsme dorazili pěkně unavený a za slabého deště do sedla Fereastre Mare. Zde jsme se míjeli s obrovským ovčím stádem a místní bača nám předvedl pěkný souboj tří beranů. Jsou to docela pecky. Nějak jsme se nemohli rozhodnout, zda zůstaneme (bylo vážně hnusně), nebo ještě kousek popojdeme. Po

hlasování bylo rozhodnuto popojít. Páčka to nějak neunesl, zdravě se naštvál a následující kopce vybíhal neuvěřitelným tempem, bez ohledu na svoje nemocné koleno. V blízkosti odbočky na chatu Cabana Urlea padla proklatě hustá mlha, takže bylo jasno, zakempeovali jsme. Mlha byla opravdu dobrá, téměř jsme neviděli od stanu ke stanu. Zase to ale bylo naše nejvyšší tábořiště, nadmořská výška něco přes 2 300 m.n.m.. A to podle průvodce máme klesat! Před usnutím jsme ještě plánovali následující etapu. Chtěli jsme dojít hlavní hřeben Fagaraše a přes spojovací hřeben se dostat do pohoří Papuša. Což se nám ovšem k mému velkému zklamání nakonec kvůli dešti nepodařilo.

Čochtan

SOBOTA 13.8. II.

Eforie sud

Po probuzení mám pocit, že nemůžu ve stanu horkem vydržet. Už je pokročilejší hodina a slunce praží. Po snídani a nějaké té hygieně vyrážíme opět na pláž, kde si to užíváme až do odpoledne. Kromě koupání stavíme z písku (ze mě kluci udělali mořskou pannu), bez větších úspěchů

hledáme mušle, procházíme se, pozorujeme racky a lodě v dáli, sluníme se, já s Rajčem i tancujeme.

V kempu pak vytahujeme vařiče a odebíráme se do stínu (náš stan tam bohužel není). A protože je v kempu dost přelidněno, připadám si, jako bych vařila a obědvala v cizí „kuchyni“. Ale je příšerné vedro a tak překvapené pohledy vedle sedící Rumunky přehlížím a tvářím se sebejistě. Kluci přichází po ledové sprše, ve třech se už cítím líp. Po obědku si dáváme dvacet, možná i třicet.... Později už nás paní s úsměvem zdraví (alespoň mě ano) a její muž se vyptává, kde jsme sehnali ten vařič a ukazuje nám svůj.

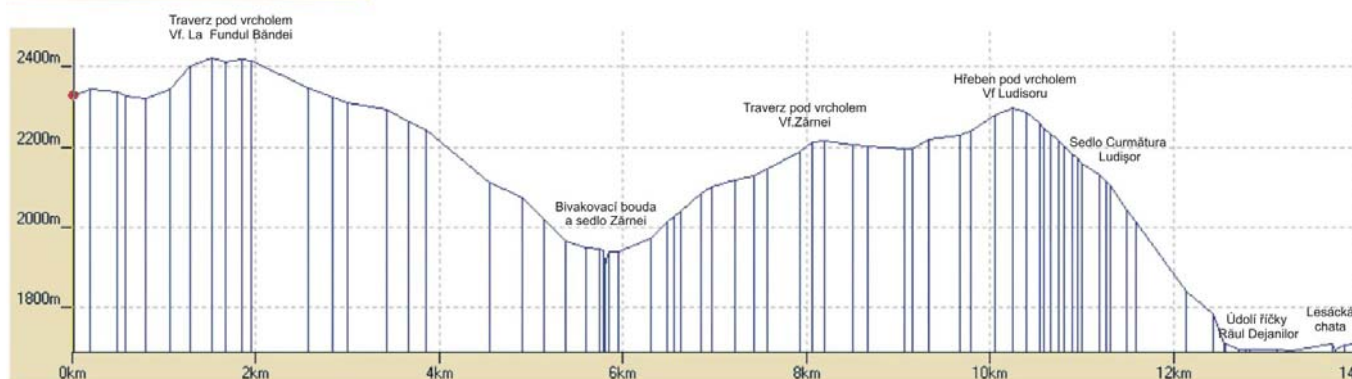
Večer se Koza ptá správce kempu na restauraci. Rajče touží po mořských příšerách. Teprve dnes nacházíme centrum dění. Je zde spousta stánků, krámků i občerstvoven. Rajče si dává gyros, nakupuje dárky. Večer zakončujeme v zahradní restauraci, kde si dáváme pizzu (mimo Rajčete nacpaného gyrosem a malými smaženými rybičkami) a lahodný červený mok.

Kula

NEDĚLE 14.8. I.

*pěšky 14 km
nastoupáno 561 m
naklesáno 1178 m
celkem převýšení 1739 m*

Ze sedla Curmătura Mongoș v mlze a později v dešti přes sedlo Zărnei, Ludișoru a strmý sestup k lesácké chatě 1700 m.n.m.

14.8.2005 - 6.den na hřebenu Fagaraše

Po deštivé noci jsme se probudili do mlhavého rána. Doslova jsme byli utopeni v mracích. Čekali jsme celé dopoledne, jestli se nezvednou výše. Nezvedly. (Jak vypadá typické čekání na to až se zvednou mraky nebo až přestane pršet: Všichni účastníci leží ve vlastních stanech, protože nic jiného nejde dělat. Požitkáři se vyvalují ve spacáčku, pospinkávají. Ti, kterým to nejde, pořád něco vaří, případně jí. Případně si „čtou“ v rumunské mapě a pokřikují na ostatní, že je to nebaví). Konečně kolem 12 h se mlha trochu roztrhala a my pokračovali dál dlouhým mírným stoupáním, až pod vrchol Vârful la Fundu Bândei. (Pro zvýšení čtenářského zážitku: Závidíte nám balení úplně mokrých stanů? Do toho jemně mží, je vidět úplný prd, možná ani to ne. A taky je docela zima, nikde nic a nikde nikdo.) Kdyby zrovna nemrholilo a nebyla mlha, byl by to poslední výrazný vrchol, ze kterého je vidět Moldoveanu. Pak následovaly jen travnaté vrcholy. Na chvíli se cestou pod námi ukázalo jezero Urlea, ale to viděli jen někteří, taková mlha vládla. A začalo pršet. Již v dešti jsme přešli vrchol Leota a brzy zjistili, kdo má funkční pláštěnku a kdo jenom pláštěnku (do té prší).. V nepříjemném dešti a mlze jsme pokračovali po severnějším hřebeni až do sedla Zârnei, v jehož blízkosti byla „avantgardní“ laminátová bivakovací chatka (znáte

z rumunských průvodců, je vyfocená snad v každém – taková ta „gemma“). Tam jsme se schovali, protože stále pršelo a pršelo. Do zatékající zdevastované budky se natlačili ještě další z protisměru příchozí turisté, dva Rumuni a německý pár. Nějakou dobu jsme konverzovali, oni se pak oblékli a vyrazili do deště. My jsme poté také posvačili, hrozně nechtěli jít dál, jelikož bylo úplně, ale úplně hnusně - no a pak již bez deště pokračovali dál do kopců. Protože jsme už byli dost provlhli, rozhodli jsme se, že teď už skoro celý hřeben máme za sebou a tak sejdeme na další odbočce k chatě u jezera Urlea. Ale protože jsme nejspíš neznačenou odbočku minuli, došli jsme až na travnatý vrchol. Cestou jsme nabrali vodu u pramene, kterých bylo několik za sebou a začalo opět pršet. Ve vytrvalém dešti jsme sestoupili do sedla Ludisoru. Zde jsme se rozhodovali, co dál.

Nakonec jsme se většinově rozhodli, i přes hlášky líného Čochtana „Já chci na Papušu“ (samozřejmě kecal z únavy), že sejdeme ze sedla dolů do údolí, kde byla v dáli vidět nějaká chata, a tam někde dole přespíme. Takže následoval drsný, ale opravdu drsný sestup, protože jsme hned na začátku neviděli značku do údolí. (Ale byla tam, velmi omšelá a asi tak 2x za celou cestu). Cestou jsme se osvěžili ve vodopádu. Zatímco Paka vyléval vodu z bot, tak se nahý Kamil labužnický sprchoval ve vodopádu. Nějak přirozeně jsme se roztrhali na skupinky. Šat s Čochtanem vyrazili spolu a pak prý našli značku, po které došli až k chatě, která byla cca o 500 výškových metrů níže. Paka šel později přímo do údolí a zamotal se ve změti trávy, kosodřeviny apod., ale nakonec také dorazil k chatě. Cestou si sám pro sebe zpíval, aby zaplašil případné medvídky. Nakonec poslední dorazili Yetti s Kamilem kvůli poruchám s Yetti koleny. Došli jsme k zánovní, fakt luxusní, lovecké chatě, která byla naštěstí opuštěná, a tak jsme se utábořili na dlážděné verandě, kterou jsme ještě vylepšili ponči proti případnému dešti. Večeřeli jsme a sušili mokré věci. Vypadalo to jako v nějakém „cikánském“ ležení. A nad námi se tyčil Fagaraš, bylo nám dobře a suše, hvězdy svítily a před námi byla poslední horská (né horká) noc.

Paka

NEDĚLE 14.8. II.

Eforie sud - Bukurešť

Poslední den jsme si moře moc neužili. Bylo zataženo. Na pláž jsme se sice vydali, ale nakonec jsme do vody ani nešli. Foukal chladný vítr.

Rajče asi utratil moc peněz a tak jsme šli do směnárny. Její služby jsme ale využili všichni tři. A pak hurá do centra dění. Přes den tu nebylo tolik lidí jako večer, což nám i vyhovovalo. Koza i Rajče už měli dárky pro své blízké a já nic. A tak jsem se do toho dala (Rajče povídal něco o tom, že strašně utrácím a že by mi peníze nesvěřil....kecal.....nemějte strach, č.účtu 127.....). Znáte tu říkanku tomu dala, vlastně koupila, tomu taky, tomu míň a na toho už nezbylo...i běžela myšička do směnárny ... no a „mořské“ pohádky je konec. Balíme stan a vyrážíme na vlak.

Na nádraží je strašně moc lidí. Když jde Koza koupit lístky, opět jsou vyprodané, ale tenhle trik už známe, no když tak holt postojíme, ještě že jedeme jen do Bukurešti (necelých pět hodin). Na nástupišti se snažíme si šikovně stoupnout a chytit dveře....no jsme vevnitř, je to tu na rumunský vlak podezřele hezké, čisté....nejsme snad v 1.třídě? Mnoho lidí zůstává stát, mezi nimi i Koza a Rajče. A to i přesto, že jsme objevili úplně prázdné kupíčko. Házím batoh nahoru a usedám k oknu. Kluci nic. Rajče je poněkud nervózní. Povídá něco o tom, proč asi všichni ti ostatní stojí a něco o tom, že nás průvodčí vyhodí z vlaku. Takhle jsem Tě Rajče ještě neviděla. Nechci tomu věřit a propadám smíchu. Koza vyčkává do příští zastávky a pokud bude stále kupíčko neobsazené, dá si říct. Přistoupili jen dva mladí Rumuni, stále zůstávají tři místa volná. Koza přisedá. Začínám provokativně míchat karty.... Rajče si nakonec přece sedá a mastíme Ferbla. Rajče stále není ve své kůži, nervózně se rozhlíží, jestli nejde průvodčí, přeci jen do Bukurešti je daleko...batohy mají kluci zatím v uličce (nakonec celou cestu). Ani jíst si Rajče v kupé netroufne, nacpává se salámem v chodbičce, je zády a Kozovo hladová gesta nevidí ani neslyší....a ani na kamaráda sám nevzpomeneTo už je ale naše kupé plně obsazené, neboť přistoupila sympatická elegantně vypadající (nejen narozdíl od nás) paní středního věku. A protože ještě stále nešel průvodčí, kluci mě donutili vyndat lístky a Koza se paní svěřoval s naším problémem s místenkami....no já to jako problém neviděla a paní také ne. Řekla že to

v případě nutnosti s průvodčím vyřídí, ale nutné to nebylo, pan průvodčí vůbec nic proti našim jízdenkám neměl.

Před jedenáctou jsme v hlavním městě plni zvědavosti, jak bude vypadat čekárna, kde pravděpodobně strávíme celou noc. Autobus do Prahy nám odjíždí zítra v 11 dopoledne z autobusového nádraží, jehož poloha nám zatím zůstává utajená. Nejvíc zvědavá jsem asi já, protože představa dvou nocí kdy se nevyspím mě děsí. A tak bych to ráda snížila jen na jednu pomocí malé, tiché, tmavé čekárny kde bych vybalila spacák a karimatku. Klukům se to už předem nějak nezdá, nemám prý dělat ostudu. Avšak hlavní město je hlavní město a tak je čekárna velká, pěkně osvětlená, vypadá čistě a je tu rušno. Sakra. Je tu ale asi pět Rumunů, kteří leží vždy přes tři židličky a spí. Zkousím to také, ale dost to tlačí. Zamítám. Kluci si rozhodli spát v sedě s rukama a hlavou na svém batohu. Zkousím to také, no....Mezitím čekárnu už dvakrát prošel nádražák, který zřejmě kontroloval, jestli je vše jak má být. Koza už spí, mě to nějak nejde. Naproti nám sedí velmi zvláštní paní, vedle někdo strašně chrápe. Najednou vidím jeden pár jak dávají na zem osušku a na ní oba ulehají. Hned to nadšeně ukazují Rajčeti. Když je pan nádražák nevyhodí, jdu do toho. Ani si jich nevšimnul a tak radostně vybaluji karimatku a spacák. Už jsem se teple přioblékla a tak spacák nechávám jen pod sebou. Batoh i půl těla šoupám pod sedátka. Pas, peníze i mobil mám v taštičce na krku a tak klidně usínám.

Najednou mi Rajče budí, že kontrolují jízdenky. Trochu ve mně hrkne, u nás v Čechách by určitě vadilo, že je už projetá. Tady naštěstí ne. Další probuzení je v pět ráno, kdy všechny vykážou ven a uklízí. A tak v nádražní hale (už ne tak čistě) posnídáme, někdo v stoje, někdo sedě na karimatce. Zase si připadám tak trochu zvláštně, snad jako špinavý bezdomovec...ale rychle tu myšlenku zaháním, vždyť to není tak zlé a už jsem si i zvykla.

Kula

PONDĚLÍ 15.8. I.

Lesácká chata – Fagaraš - Brašov

Lovecká chata. Probuzení a ráno v údolí je téměř dokonalé. Mlha ustoupila a vypadá to na pěkný slunný den. Kamil rozdělal oheň, a tak sušíme, co se dá. Terasa u chaty vypadá, jak když se tu převrátil cikánský

vůz. Nevím přesně, kolik je, ale pomalu balíme a dosušujeme věci. Náhle přijíždí k chatě džíp ARO a nějaký místní strážce nebo hajný přiváží průvodce a dva turisty. Paka hned navazuje komunikaci. Je to supr – domluvil to až do Fagaraše, takže nyní už balíme velice rychle, hasíme oheň a nabíráme vodu. Skáčíme do auta. Cesta do civilizace je dost drsná, a tak děkujem za tento stop. Tímto jsme si ušetřili asi tak den nepříjemného šlapání v pěkným vedru. Hajný nás dovezl až do Fagaraše na vlakové nádraží. Paka mu dal jako dobré gesto 100 000 lejí. Na nádraží zjišťuju, kdy to jede, a jelikož je to ok. a máme čas, jdeme sednout pod slunečnick na pár medvědů. Některý otrlý a komunikativní typy jdou nakoupit zásoby. Vlakem z Fagaraše se dostáváme do Brašova. Tady zjišťujeme, kdy a kde se kupují lístky a místenky. Máme spoustu času, jede to o půlnoci, tak se jdem rozvalit do nejbližšího parku, ale musím podotknout za sebe, hory jsou hory.

Někteří opět doplňují zásoby. Také tu chodí po ulici nějaký deratizér, hubí hmyz a přidušuje kolemjdoucí. Před večerem se přesouváme na nádraží. Čekání na vlak je nekonečné, a tak Paka a Čochtan tráví čas v internetové kavárně a píšou líbesbrýfy domů svejm drahejm polovičkám. Lidí mraky, občas se objeví i nějaký opilý Rumun, žebráci a cikáni. Musíme dávat bacha na naše batohy. V parku i tady je pořád cítit psí kaku. Nakonec jsem zjistil, že je to má bota, na které uvízl ten malý smradlavý zázrak, který vypadl nějakému místnímu čoklíkovi z otvoru na konci zad.

Čas odjezdu se pomalu blížil, a tak Paka jde kupovat jízdenky do Jižní Eforie. Na peronu v tom máme menší zmatek, a tak opět Paka „naše komunikační jednotka, zjišťuje u mladíku na lavičce, co jedou také tím samým, který je ten správný vlak A už je tu. Přiřítíme se do kupé s našimi čísly na místenkách, ale ejhle – s námi tam zalézá i nějaká početná rumunská rodina. Nedáme se! Po rozumné domluvě je kupé naše. Děláme si pohodlí, nálada je v pohodě, ale jen do té doby, než si zul Čochtan boty. Smrad, který zaplavil kupé, se snad ani nedá popsat v nejčernějších snech. Ještě teď, když na to vzpomenu, mě pálí voči. Naštěstí vše aspoň trochu tlumí Pakovo tuhý deodorant, který si někteří mažeme pod nos, podobně jako to dělají ohledávači mrtvol. Pohodlí zrovna moc není, a tak občas spíme.

Šat

PONDĚLÍ 15.8. ÚTERÝ 16.8. II.

Bukurešť – Praha – Plzeň - Přeštice

Nyní se nacházíme v čekárně na hlavním nádraží v Bukurešti. Je asi tak pět hodin ráno a z našeho polospánku nás budí místní pořádková služba. Nás tři –Kozu, Kulu a mě, ale i ostatní cestující, včetně těch páchnoucích, vyhazuje z čekárny. Já a Koza jdeme do místního Mc'donaldu zjistit, kudy se dostaneme k našemu autobusu Bukurešť-Praha. Od dvou studentů se dozvídáme, že autobusové nádraží Autogara rahova se nachází určitě někde blízko, ale neví kde. Vrátime se ke Kule, která hlídá naše věci. Ještě chvíli přespáváme v uklizené čekárně cca 1 hodinu. Pak posnídáme v MC, místní cheesburger, a vyrážíme směrem Autogara rahova. Ptáme se místního prodavače (rukama) „Autogara rahova? Kudy?“ Odpověď nyní už v češtině : „Jsou to pouhé 4 stanice autobusem č. 59.“ V osm hodin nasedáme do autobusu č.59. Je skoro plný. Sundáváme krosny a po třech stanicích se ptáme spolucestující: „ Autogara rahova???“ Paní povídala, že je to ještě něco kolem 16-ti zastávek. Po hodině jízdy po obrovské Bukurešti už není cesty zpět. Jsme na konečné. S údivem – je to Autogara rahova. Přicházíme k budově autobusového nádraží a hledáme naší delegátku Kristýnu - Kikinu. Ta se po malé chvilce objevuje a společně se domlouváme na odjezdu. Ještě utratíme poslední peníze za víno a banány a už sedíme v autobusu plném Rumunů směrem do Prahy. Snažíme se usnout a jde nám to moc dobře.

Budí nás až hrbolatá silnice-rumunská hlavní. Projíždíme Rumunskem a přibíráme další cestující. Nasedají k nám také naši známí z Brna. Povídáme si a hodnotíme zážitky. Někdy v noci jsme překročili rumunsko-maďarskou hranici. Poté maďarsko-slovenskou a slovensko-českou. V ČR jsme byli někdy po poledni. Čeští celníci nám z autobusu odebrali 2 (asi podezřelé) Rumuny. Mně se taky nelíbil, vypadal jako divnej inženýr.

Z Brna do Prahy-zácpa. (A bolelo tě hodně to břicho, Rajče?-pozn.přepisovatele.)

Do naší veliké metropole dorážíme kolem šesté hodiny. Stopujeme linku čsad Plzeň-Klatovy. Kulka si myje na nádraží v Plzni ještě vlasy suchým šamponem. Domů jsme dorazili asi v půl osmé večer. Rumunsko

bylo moc super, určitě se tam zase někdy vydám. Plno extrémů a zážitků. Jen toho medvěda jsem nepotkal.

Rajče

ÚTERÝ 16.8. I.

Eforie sud

Probouzím se bolestí. Asi svítá. Za oknem je šero, vypadá to jako podmračeno, ale mraky nejsou. Pokouším se pohnout – nejde to, určitě mám zlomená záda alespoň na třech místech. Pohybují rukou, to jde o poznání lépe – zlomenou mám asi jen jednu na jednom místě. Opatrně spouštím nohy na zem a padám na podlahu. Vstávám a zjišťuji, že jsem nepolámaný, ale ukrutně přeleženy po noci strávené v těsném vlakovém kupé. Končí totiž naše úžasná cesta vlakem k Černému moři. Ještě tak hodinu a budeme vystupovat. Pohled z okna mě nenadchnul. Tohle je to Černé moře, co znám? Jsme v Konstanci, přístavním městě, všude vysoké jeřáby a kontejnery. Jak z USA filmu. Ble. Konečně zastavujeme, opouštíme vlak, venku je zima a stále pošmourné. Je 6 hodin ráno, nádraží letoviska se jmenuje Eforie Sud. Po několikerém odmítnutí taxi a zeptání se na cestu do kempu Kosmos dorážíme k moři. Vypadá opravdu černě, slunce právě vychází, pláže jsou prázdné a poseté odpadky, no Rumunsko. Jdeme při břehu až za kemp a zadem vlézáme do probouzejícího se, spíše však spícího tábořiště. Stavíme stany, za některé i zaplatíme a já s Yetti jdeme do šumu, zbytek výpravy vaří snídani z batohových zásob. Jsme příjemně překvapeni množstvím krámků, obchodů a stánků, né vietnamských, většinou gurmánských – před pěti lety bych to v Rumunsku nenašel ani náhodou. Samozřejmě i Coca-Cola se dravě vtírá mezi místní obchodníky. Najednou jásám, zavětrím a jdu po vůni, stánek nestánek, lidi nelidi. Kdyby v té chvíli jelo auto, jsem na placku, ale pochopte – ucítil jsme vůni pravých nefalšovaných grundlí právě nalovených, v mouce obalených a upečených jako hranolky. Chápejte, naposledy jsem je jedl před 23 lety v Bulharsku! I Yetti chutnají, obzvláště pak s jogurtem. Ihned zakupujeme další porci a neseme je jako pochoutku do kempu ostatním. Setkáváme se však s nepochopením, Pakovi, Čochtanovi ni Šatovi moc nechutnají. Nebo mají zábrany? Rybky jsou totiž asi 8cm dlouhé, jsou s hlavou, očičky a vnitřnostmi. Mňam, my dva jich za necelé dva dny sládujeme asi tak 3 kila. Ale dost jídla, jdeme si zadovádit do vody, hola,

hola moře volá a pláže už se zaplnili lovci bronzu a lovkyněmi (některé loví nahoře bez). Vbíháme do moře, zjišťujeme dlouhé mělčiny akorát po prsa a necháváme se nadnášet a omývat vlnami. Šat se maličko rozčiluje, že je voda slaná, ale to tak v moři bývá, milý Sate. Asi na Čochtana, který přehlédl černou vlajku, musel dokonce pískat plavčík, protože se vzdálil moc od břehu a plavčík měl strach, že ho odnese proud daleko od břehu jako letos už několik Čechů. Samozřejmě také ze sebe drbeme a to pískem mořským mnohadenní nánosy potu a prachu z cest horskými výšinami. Nádherná dovolená u moře, sen všech normálních lidí, se kterými se stýkám, nás už po 3 hodinách přestává bavit a vymýšlíme, co s časem. Zkoumáme blízké i vzdálené pobřeží, hledáme další koupáníčka. Druhý den už vymýšlíme úplné blbosti a fotíme podmořské „akty“, i nadmořské. Popravdě a slušně řečeno, já fotím zadnice zbývajících článků. Jen Čochtán, zřejmě stydlivý hoch, to kazí a stále málo ten zadek vystrkuje z vody, jo a také mu příšerně smrděj nohy (na břehu, ale hlavně ve vlaku – promiň Čochtánku). S touto aktivitou raději končíme, nacházíme se totiž u nějaké „dětské“ pláže a zřejmě působíme jako banda pedofido. Jak jsem řekl, nudíme se a já se vracím do dětských let, jelikož si kupuji dětské brýle na potápění za 50.000 lei. Odted'ka už mě nadmořský svět nezajímá, vrhám se do hlubin moře 1,5 – 2 m pod hladinu a lovím škeble a pokouším se neúspěšně harpunovat malé ryby. Večer vyrážíme na večere do místních restaurací a pokoušíme se získat něco dobrého a originálního. Slečna servírka si sice myslí, že umí anglicky, ale když ji požádáme o přeložení názvů rumunských specialit, praví, že nám nic překládat nebude. Tudíž muži pojí vsutku „originální“ řízky s hranolkama, Yetti alespoň trochu rumunskou mamaligu s brynzou. Jsem zklamán a přesvědčen, že stejně nejlepší jsou grundle.

Kamil

STŘEDA 17.8.

Eforie sud – Brašov

A je tu středa, už není moc času, kolem 15 hodiny se vyráží na vlak a tak se potápím skoro v jednom kuse. Jo, abych nezapomněl, v noci bylo hrozné vedro a tak spíme skoro nahý a lapáme po dechu – rozdíl teploty z předešlých nocí je asi tak 20°. Konečně usínám, ale vzápětí mě probouzí

smečka toulavých psů, asi se vzájemně vraždí či co – po půl hodině usínám únavou a vyčerpáním. Už chápu, proč se u moře vstává tak pozdě. I já se vyvalím kolem 9 hodiny, ačkoliv ještě včera jsem se kasal, jak za kuropění vyrazím na lov krabů. Pro změnu vyrazíme opět k moři – tentokrát na vzdálenější „nešpenátovou“ (tedy bezchaluhovou) pláž. Pokračování z moře – Šat je smuten, že nemůže najít žádnou pěknou mušli a tak si na několikátou nabídku konečně půjčuje moje potápěčské brýle. Určuji místo hledání a on mizí v hlubinách. Po dlouhé době, kdy už se začínám bát o jeho plíce, se vynořuje, oči navrch hlavy a lituje, že si je nepůjčil dříve. Konečně zábava pro normální lidi a né pro rudé břichouše. Jenže náš čas už pomalu vyprchává, tak nalovíme ještě nějaké škeble a mušle a jde se balit do rozpáleného kempu. Místní domorodci nechápou, jak to jako vše sbalíme do malých batůžků a odneseme. Když se nám to podaří, znechuceně se rozejdou a my odcházíme na vlak. Adios, Černé moře !

Na nádraží nás samozřejmě nemine komplikovaný nákup jízdenek – pojedeme až do Oradei, což je super, méně super je, že místenky nám mohou prodat pouze do Brašova, ale snad si poradíme. Cesta vlakem je nejprve saunovací, tak pořád pijeme, pak začnou bouřky a ochladí se, tak pořád jíme a vedeme úžasné gurmánské rozhovory, asi už máme všichni dost instantní stravy a sušených salámů. S přicházející tmou začínáme pochruptkávat a vlak nás veze k Brašovu, ale to už je zase jiné vyprávění.

Ještě musím doplnit důležitý poznatek - co znám Yetti, tak vždy tvrdila, že dovolená u moře je určitě hrozná a že by se tam nikdy nejela povalovat se na pláži a opékat na slunci. Ha, ha právě ona byla nejspokojenější ze všech, když se vyvalovala na pláži a určitě by to vydržela ještě několik dní a to se prosím nepotápí!

Doplňek od Yetti: Jenomže ležet na pláži po zdolání Fagaraše je určitě úplně jiný zážitek než se tam vyvalit po zdolání cesty od hotelu, to je jasný ne?

Kamil

ČTVRTEK 18.8.

Brašov – Oradey – Brno – Praha – Plzeň – Přeštice

Je skoro půlnoc, začíná nový den, spíš nová tma. Vlakem BIHOR jsme se přiřítili do Brašova a právě podnikáme elegantní přestup z našeho

místenkového kupé do úplně jiného, samozřejmě bezmístenkového kupé. Transakce těl a batohů proběhla úspěšně, v přední části vlaku jsme zabrali dokonce 2 jenom maličko smrdutá kupé, v rámci možností zalehli a za zvuků dunících pražců a vytrvalého deště uháněli směr Oradea. Myslím, že do rána se nic mimořádného nestalo (já jsem měla ukrutně akční sny), celý vlak se téměř vyprázdnil a v 8:30 jsme celí omžouraní stáli na peronu známého města Oradea. Zataženo, prší. V nejbližším bufítku dáváme snídani a hoši Čochtan a Šat se s námi pomalu loučí. Cestu domů mají jistou jen tři osoby z naší výpravy, přesně tolik míst máme zarezervováno u společnosti Jenda tour, která dnes večer z Oradey vypravuje svůj bus. Čochtan se Satem tudíž vyrážejí na stopa a chtějí mít rezervu, co kdyby bus se kterým odjíždíme já, Paka a Kamen v 19 h dorazil do Čech dřív než oni? Známe ty rumunské stopy, osm hodin čekání a mávání není žádný problém. No tak Satíkovi s Čochtánkem zamáváme a naše zbylé trio se přesune do nádražní čekárny, protože pořád hnusně prší.

Je to tu úplně stejné jako před šesti lety, kdy jsme tu strávili celou noc při cestě z Rodny . Ale teď je den, a tak máme spoustu času na dopsání zážitků z minulých dnů, taky můžeme dojídat zásoby, co nám zbyly z hor a pak už neprší, tudíž na střídačku vyrážíme na toulky do blízkého okolí. S chutí se ještě „zbavujeme“ posledních rumunských peněz, prostě je projíme. V jednom super občerstvovacím zařízení tu konečně mají pěkné a levné rumunské speciality a tak tam zajdeme na oběd a posléze i na večeři. A nikdo z obsluhy mě tu nepřesvědčuje (jako v českých restauracích), že k haluškám se rýže se zelím nehodí. Hodí! Paka s Kamenem si dají samozřejmě pěkně masité pochoutky, ještě chvílku trávíme a pak vyrážíme směr odjezdové místo. Do odjezdu zbývá skoro půl hodiny a tak jsme překvapeni, že už tu jsou úplně všichni a dokonce se prý báli, že nedorazíme. Posléze pochopíme, že už jsou strašně nedočkaví domova a u autobusu už byli tak dvě hodiny před odjezdem a skoro se báli, že nepřijdeme a oni tu budou muset strávit další hodinu. Tak se naložíme, a za zvuků bouřky a deště míříme směr hranice – zde nekonečné čekání zpestřované veselými rumunskými prodejci všeho možného, pak Maďarsko – bolí mě všechny nohy, co mám a lituji Paku na jeho nejmenším sedadle v první řadě vlevo, nekonečná jízda na Slovensko a najednou jsme v cukuletu v Brně.

Je asi tak pět hodin ráno, objevíme autobus do Prahy, nalodíme se a Florenc nás vítá zalitá sluncem. Po útrapách z předešlých karos volíme

autobusa žlutáka od Student Agency, a pohodlně usazení a občerstvování míříme ku Plzni. Jo, cestou nám na videu pouštěli jakýsi seriál Přátelé (já to ještě nikdy neviděla, až teď), ale pochopila jsem, že Pakovi se splnil jeho drobný cestovatelský sen - protože vidět Přátele ve žlutém autobusu, na to se těšil celé Rumunsko. Potom jsme bezproblémově přestoupili v Plzni a v domovském městě Přeštice se ocitli chvíli před pátečním polednem.

Yetti

STOPOVÁNÍ

Je na mně, abych popsal naší společnou cestu s Čochtanem stopem z Rumunska. Do Oradee, příhraničního města, jsme se dostali kolem 8:00 r.č. po patnácti hodinách cesty vlakem. U nádraží jsme si ještě dali snídani v místním bufetu a už jsme se hrnuli zpět k budově r.d. , kde se ochomejtali taxikáři. Drobet prší, a tak se modlíme, aby přestalo, protože v pláštěnkách by nás asi nikdo nevzal. Hned u vchodu se nabízí jeden, že nás vezme na hranice, které jsou, jak jsme se mylně domnívali, asi 3 km. Nakonec z toho bylo krásných deset. Už ani nevím, kolik stál taxi. Hranice BORS procházíme v pohodě, jsme přece z EU. Rumuny jedoucí ze země však šacujou zdatně. K našemu překvapení asi 100 metrů za hranicema na území Maďarska stopuje asi 10 policajtů v zelených vestách. No nic naplat, jdeme o 50 metrů za ně a taky to začínáme zkoušet. Je asi kolem desáté dopolední, je vidět, že zelený vesty maj něco do sebe. Policajtům zastavuje každý, koho si mávnou, zatímco my máváme jako blbý a vůbec nic. A tak plyne čas, už je poledne, za chvíli 14 hodin a pořád nic. Projelo pár českých aut a kamionů, ale přiblblý úsměv majitelů dával jasně najevo, že si máme trhnout. Tento přechod není zrovna atraktivní pro stop. Vyprávím Čochtanovi, jaký jsem měl minule a předtím skvělý stopy, a že i dnes se to povede, jen trpělivost a zdraví. On mi naoplátku vypráví, že minule zde stál a každou hodinu snědl jednu kostičku z čokolády, než ho někdo vzal, no a tu čokoládu snědl celou, tak doufám, že jsem si ke stopování nevzal „černého petra“. Asi po čtyřech a půl hodinách-první záchvěv štěstí. Staví nám Maďar, a že nás vezme do Debrecenu, no ale my na šunku nechceme, páč je to z trasy, a tak ho odmítáme. Po další hodině mávání cedulkama CZ, SK , začíná být Čochtan jaksi nervní. Taky se asi projevuje to, že jsme od rána nic nepozřeli a on má přece jen kam dávat. A to už zastavuje

kamion, že prý nás vezme – super – hm, ale jen jednoho, takže zase nic. Ještě jsem zapomněl říct, že od těch 10:00 už nepršelo. Začínám mít z Čochtana obavy, protože jeho psychická stránka je značně nahlodána a začíná hleptat něco jako, že se rozdělíme a tak. Je fakt, že jednoho vezmou snáz, a jelikož jsem pro každou prdel, tak se nechám ukecat-vždyť jsem to byl já, kdo ho přiměl, abychom stopovali (nebyla jistota, jestli bude v autobusu zpět ještě nějaké volné místo na poslední chvíli. Bylo jich nakonec 5).

Domlouváme se , že to ještě chvíli zkusíme spolu a pak po jednom.Policajti před náma nás pěkně, ale pěkně štvou a dostávají tolik jmen, že by to nikdo nespočítal. Neuběhlo ani deset minut, a hle – štěstí – v podobě octavie s jihlavskou značkou a mladým podnikatelem , ochotným nás vzít, zastavuje. Na jeho, až bych řek hloupý dotaz, kam to bude, chlapi, odpovídám ještě hloupěji „No do čech, přece“

Je něco po páté odpolední. Házíme bágly do kufru, skáčem do auta a přední kola už se protáčí. Děkujeme mu a už se rozvíjí debata, kde, co, kdy, jak, jaký to bylo a tak.Cesta ubíhá, spíše letí.Jeli jsme cca 190 km/h. Také se dovídáme, co dělá, jaký to je, jaký má plány a jakou rodinu. Chce se ukázat, a tak , že nás proveze Budapeští. No dobrý, zkejsli jsme tam hodinu, než se vymotal, světák, ale chvála bohu, za ty dary. Projíždíme maďarsko-slovenské hranice, v Bratislavě bereme naftu, pak slovensko-český hranice, a už je nám hej. Do Jihlavy dorážíme asi ve 23.00.Musím říct, že to byl můj nejrychlejší přesun „STOP“ z Rumunska do čech. Cca 6 h. Ukazuje nám ještě autobusové a vlakové nádraží, moc, moc, moc mu děkujem a přejeme mu hodně úspěchů v podnikání v Rumunsku. Zjišťujeme odjezdy a už sháníme něco k jídlu. U Mc´ donalda si dáváme rozkroj. Pak bloudíme noční Jihlavou a narážíme na nonstop bar. Dáváme si pivo a přemýšlíme, co dál. Autobus do Prahy jede ve 3.40. Maj tu kulečník, a tak program do té doby je jasný. Asi ve 2.30, díky Mc´ donaldu ,dostávám průjem a není mi dvakrát dobře. Cesta do Prahy je v klidu a já se bojím, aby na mě něco nepřišlo. A nepřišlo. Z Prahy jedem student agencí v 6.00. Náš společný stop končí v Plzni. To je ode mě vše.

Šat

Nesladká a přece sladká tečka

Tak, už je to za námi a hlavně je to v nás. A nemám na mysli bolavé kostry a bolavá kolena, která o sobě dávala vědět ještě začátkem září. Báječná příležitost zahrát si snad všechny karpatské hry během jedné dovolené. Úžasný pocit trávit čas s lidmi, kteří za to stojí a se kterými je všechno ještě lepší, než když je člověk sám. Byli jste jedineční – díky Kulko, Kozičko, Rajče (příště už fagarašskou maturitu určitě složíte), Sate, Pako, Čochtane a Kamene (jste borci, fakt a ještě jednou díky za Serbotu, že jste mě tam nenechali bídne zhynout).

A pro potěšní romantiků na závěr malý výtažek denních horských pocitů:

Ráno:

Ježíšmarjá, proč musíme zase vstávat!

Ještě že jsem si stihla umejt nohy včera večer. *Ti, co to nestihli, to napravují nyní a hrozně u toho vyjou.*

Z vedlejšího stanu: Pane domácí, ten váš magazín je fakt neskutečnej! *To nájemník Čochtane komentuje vyvržené útroby Páčkova 70 litrového batohu.*

Před denním pochodem:

Rajče: Já dneska nikam nechci. Yetti, případně Sat: Nekecej, stejně tam musíme.

Při pochodu:

Normální lidi se někde opalují, my lezeme po Fagaraši.

Nechápu, jak mohl Nevrlý proběhnout Fagaraš s lehoučkým batůžkem a ještě přitom skotačit v salaších.

Vytřepané Čochtanevo hlášení: Tak já jdu na autobus. *Odpověď ostatních:* Cha, cha, to jdeme všichni!

Spojovací myšlenka: Ten Fagaraš prostě musíme přejít!

A přešli jsme a přešli (sice ne všichni) a po letech nesplněných přání si navrch dopřáli prémii v podobě Černého moře (všichni) a ještě z nás lezly takové myšlenky, jakože příští léto dáme další rumunské hory (někteří popáté) nebo možná nějaké ještě vyšší hory třeba na Korsice, nebo úplně jinde... No a jestli přitom nechcípeme, tak se máte zase na co těšit!

Protlak rumunský speciál – časopis RR střediska Příchovice

Vyšlo: 10.10.2005 **neprodejné**